

KIBRIS'TA

SOSYALİST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

HAZİRAN 1997 SAYI: 17 YIL: 2 FİYATI: 100,000 TL.(KDV Dahil) UK: 1 Str.

DEMOKRATİK HALK GÜÇLERİNE ÇAĞRIMIZDIR FAŞİST TERÖRE KARŞI BİRLEŞELİM

★ Tüm demokratik örgütler, sendikalar, partiler faşist teröre karşı kalıcı birlik oluşturmali

★ Terörün, provakasyonların panzehiri kitle hareketidir. Ortak mücadelede kitleler inisiyatif takınmalıdır

★ Faşist ocaklar yasa dışı ilan edilmelidir. Silahlı faşistler derhal tutuklanmalıdır

BAŞYAZI

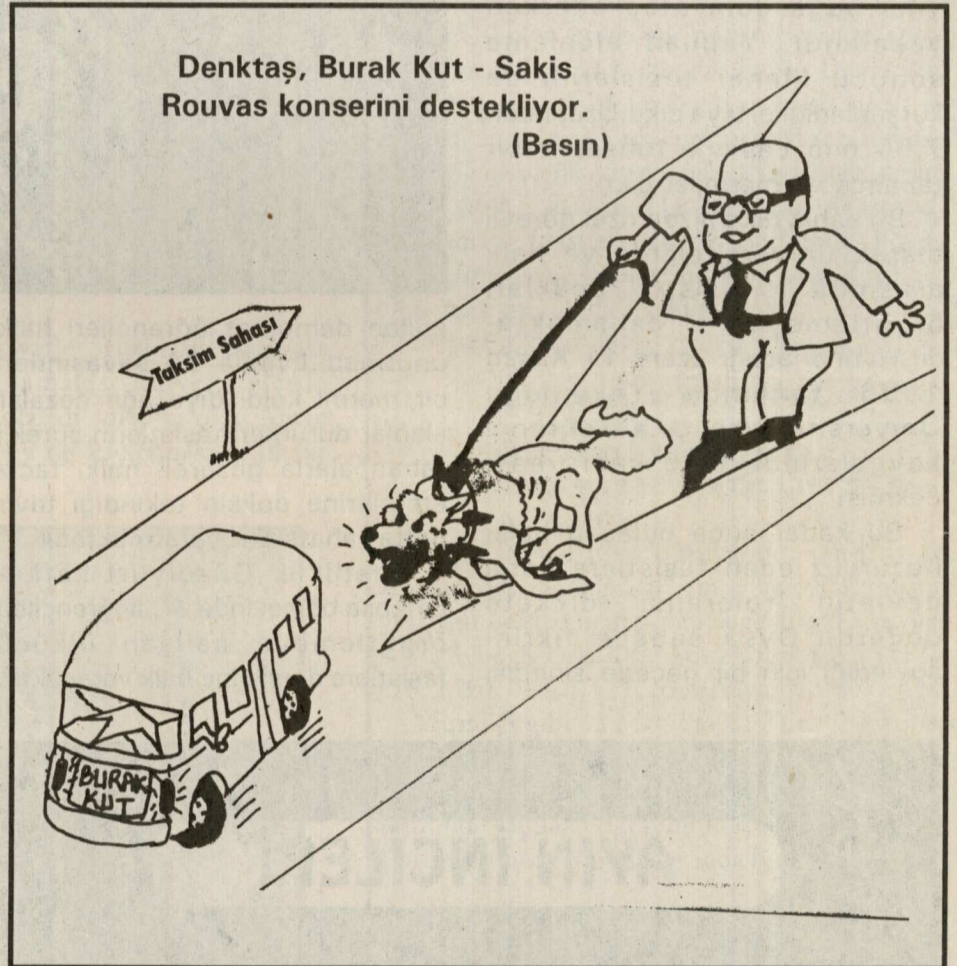
Mayıs ayının en önemli olayı, 19 Mayıs tarihinde, ara bölgede, Burak Kut - Sakis Rouvas konserinin yapılmasıydı. Konserin içeriği ve BM tarafından organize edilmesi bir yana konacak olursa, bölünmüş Kıbrıs halkının, herşeye rağmen, konser nedeniyle bir araya gelmesi, Kıbrıs halkının birlik, barış, özgürlük arzusunun göstermesi açısından önemli bir olaydı. Konser büyük misyonlar da yüklemek doğru değildir. Belli ki emperyalist güçler ve onların yerli uşakları statükonun korunması amacıyla son bir yıldır tırmadıkları etnik tansiyonu gerek uluslararası, gerekse Türk-Yunan ilişkilerinde ve Ortadoğu'da gelişen siyasi konjüktür gereği düşürme ihtiyacını duymuşlardır. Ancak, herşeye rağmen diyoruz,

19 Mayıs'ta arabölgede Burak Kut ve Sakis Ruvas'ın verdiği konserin yankıları tüm Kıbrıs'ı sarsmaya devam ediyor. Tartışmalar sürüyor. Sonuçlar çıkartılıyor. Yeni buluşmaların değerlendirmesi yapılıyor.

19 Mayıs'taki konserin öncesinde de benzer buluşmalar olmuştu. Fakat bu günlerde kitlesel buluşmalardan rahatsız olan egemenlere dikkat!

Burak Kut ve Sakis Ruvas konseri öncesi Rum ve Türk gerici-faşist örgütler konserin aleyhinde büyük propagandalar yaptılar. Terör havası estirdiler. Kuzey'de Denктаş "biz konsere gideceklerin güvenliğinden sorumlu değiliz" diyerek terörün ilk kıvılcımlarını yaktı. Başta Faşist Ülkü Ocakları, TMT derneği, Çalışan Kadınlar Derneği vBb. gibi örgütler yaklaşmanın önünde ırkçı tavır sergilediler. Güneyde de Kilise, KOM, PAK gibi gerici örgütler devlet desteğinde boy gösterdiler. Artarak

Denктаş, Burak Kut - Sakis
Rouvas konserini destekliyor.
(Basın)

süren faşist terör Burak Kut'un otobüsünün önünün kesilmesi ve camların kırılması ile iyice tırmandı. Faşistler Lefkoşada "alternatif" etkinlik düzenlediler. Rum kesimindeki devlet, kilise destekli faşistler yaklaşmayı protesto ederek gösterir düzenlediler, dükkanların camlarını kırdılar.

İki tarafın faşistlerinin ortaya koyduğu teröre karşı birçok demokratik kitle örgütü ve parti ortak tavır koydu, olanları kınadı.

TMT Derneği'nin "Domuzdan post, gavurdan dost olmaz" söylemi ile Rum faşistlerin "en iyi Türk ölü Türktür" söylemi aynı amaca hizmet eder. Bu adada daha çok kan, gözyaşı ve göç istemektedirler. Kıbrıs Halkı bu "kafalara"

müşade edecek mi? Sorun burada yatıyor.

Kilise, TMT, EOKA, Faşist Ocaklar ortak geleceğimizi dinamitlemek isteyen teşkilatlardır.

Önümüzdeki günlerde yeni ortak etkinlikler (futbol maçları vs) yapılacağı biliniyor. Kuzeyin ve güneyin faşistleri olay çıkarabilir, provakasyonlar yapabilir. Bunu kim önleyecek? resmi güçler mi? İşte konser öncesi hep birlikte gördük! Faşistlere karşı en büyük önlem Halkın Örgütlü gücüdür.

Tüm ilerici, yurtsever birey ve örgütler kitlesel destekle bu tür etkinliklere katılmalı ve olası terörize hareketleri anında bastırmalıdır.

(Devamı
Sayfa 2'de)

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçek

ÜLKÜCÜ FAŞİSTLERİ HALK TANIDI YA POLİS?

Yıllardır devlet desteğiyle TC'den ithal edilen faşist gruplar ülkemizde örgütlenip terör saçıyorlar.

Herkesin tanıdığı ZZ 1980 plakalı aracın sahibi Şehmuz Murathan Eren isimli şahıs 1 Mayıs gecesi Menar tesislerini kurşunlamıştı. Bu olayın 1 Mayıs'ta olması ve Menar patronlarının Tarım-Sen'e ve işçilere yaptıkları hatırlanırsa çok şeyler bu kurşunlamadan çıkartılabilir. Nitekim bildik gözler bu kurşunlamadan sonra dolaylı mesajlarını vermeye çalıştılar. Polis kurşunlamanın faillerini "bulamamıştı".

Bu kurşunlama olayından sonra aynı şahıs bu kez Lefke Bölgesinde yine sağa sola ateş ederken yakalandı. Yapılan inceleme sonucu Menar tesislerini de kurşunladığı ortaya çıktı. Üzerinden 7.65 mm çapında ruhsatsız bir tabanca ve mermiler çıktı.

Bu şahıs ülkemizde özel görevli olarak üniversitelerde ve halk arasında faşist ocakları örgütlemeye çalışmaktadır. Hatırlanacağı üzere 11 Kasım 1996 tarihinde Yakındoğu Üniversitesinde çıkan öğrenci kavgalarında ilgili şahıs başı çekmişti.

Bu kadar suça bulaşan halkı huzursuz eden faşistlere karşı devletin "toleransı" dikkate değerdir. Oysa sadece fikrini söylediği için bir gecede sınır dışı

edilen demokrat öğrencileri halk unutmadı. Evinde 74 savaşıdan bir mermi kaldı diye ağır cezalar alanlar dururken faşistlerin sürekli tabancalarla gezerek halkı taciz etmelerine polisin takındığı tavır hatta rahatsızlık yaratmaktadır.

Özellikle Güzelyurt-Lefke-Lefkoşa bölgesinde TC'li öğrencileri örgütlemeye çalışan ülkücü faşistlere dersi yine halk verecektir.

BİR KONSERİN ARDINDAN

H. Karlıdağ

19 Mayıs 1997 akşamı Lefkoşa'daki Lidra Palas yakınındaki askeri ara bölgede, yüzyıllardır Cirit Sahası diye bilinen ve 1950'li yılların ikinci yarısından itibaren, Kıbrıs Türk liderliğinin adanın taksiminden yana bir politika güdmeye başlaması ile, adı Taksim Sahası olarak değiştirilen yerde düzenlenen "Müzik yoluyla dostluk konseri"nin yankıları hala daha sürüyor. BM Kıbrıs Barış Gücü (UNFICYP) tarafından kotarıldığı söylenen pop müzik konserinde, Yunanlı Sakis Ruvas ile Türkiyeli Burak Kut Yunanca, Türkçe ve İngilizce sevilen şarkılar okumuşlar ve konsere katılan iki binden fazla Kıbrıslı Rum ve Türk seyirciye yıllardan sonra birlikte hoş bir vakit geçirtmişlerdir.

Her ne kadar konserin resmen UNFICYP tarafından düzenlendiği duyurulmuşsa da, gerek Cyprus Weekly gazetesi, gerekse Sigma International Televizyonunda konuşan ABD Lefkoşa Büyükelçiliği müsteşarı Deborah Graze konserin hayata geçirilmesinde "American Center" in de katkılarda bulunduğunu açıklamıştır. Rum DİSİ milletvekili Ketİ Kleridis de, adı geçen TV yayınında konsere katılanların çoğunun, kendisinin de üyesi bulunduğu iki toplumlu "conflict resolution" (uyuşmazlıkların çözümü) çalışmalarına katılanlardan oluştuğunu söyleyip, bu Amerikancı gruba pay çıkartmaya çalışmışsa da, katılımcıların gerek Rum, gerekse Türk her kesimden barış ve dostluk yanlısı kişiler olduğu gözlemlenmiştir.

Ortak konserin biletleri, Rum kesiminde 3 bin ve Türk kesiminde 3 bin olmak üzere toplam 6 bin kişiye BM Barış Gücü yetkililerince parasız olarak dağıtılmış ve her iki kesimdeki faşistlerin tehdit ve karşı propagandalarına rağmen, konsere 1,880 Kıbrıslı Türk ve 580 Kıbrıslı Rum katılmıştır.

Rum kesiminde, aynı anda alternatif başka bir konser düzenleyen fanatik Rum örgütleri, konser yerine giden yolları kesip, katılımı düşük tutmaya çalışarak, polisle çatışmaya girerken, Türk kesiminde de faşist bozkurtların örgütü olan Ülkü Ocakları Burak Kut'u taşıyan otobüsün yolunu keserek, otobüstekileri linç etmek istemişlerdir. Çevik Kuvvet'e mensup polislerle sözümona korunan otobüste bulunan Türkiyeli gazetecilerin cep telefonları ile durumu canlı yayın yapmakta olan Türkiye'deki TV istasyonlarına bildirmesi üzerine, ülkücü saldırganlar yine cep telefonları aracılığı ile belli merkezler tarafından uyarılarak, daha fazla taşkınlık yapmaları önlenmiştir.

Konser öncesi günlerde taksimci Kıbrıs Türk lideri Rauf Denктаş "Güvenlik bize ait değil, konsere gidecek olanlarda ve BM'dedir" deyip, kukla örgütleri aracılığıyla Kıbrıslı Türklerin konsere gitmesine engel olmaya çalışırken, polis de konser gecesi geçiş işlemlerini kaplumbağa hızıyla yapıp, katılımcıları bezdirmek istemiştir.

Konser sonrası, bir basın toplantısı yaparak konserin her iki taraftaki şovenistlerin maskesini düşürdüğünü açıklayan CTP Genel Başkanı Mehmet Ali Talat'a cevap vermeye çalışan baş şovenist Rauf Denктаş ise her olayda parmağı olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

Konseri bahane edip CTP'nin Kıbrıs politikasını bir kez daha sorgulamak isteyen Denктаş, AKELe ve diğer Kıbrıslı barışseverlere de saldırmayı ihmal etmemiştir. Rauf Bey eğer bazı konularda kaypak bir politika güden CTP liderine bazı sorular soracaksa da, bunları Saray'a davet edip de sorabilirdi. Yoksa Rum ve Türk gençlerinin katıldığı bir pop müzik konserine gidenleri ve bu konsere destek verenlere laf söylememeliydi.

Gerek yaşlı kuşaklar, gerekse günümüz gençliği, tescilli Rum düşmanı olan ve taksimciliği ile bilinen Rauf Denктаş'ın "Ada'da anlaşma uzlaşma olsun diye ömrünün yarısını harcadığını" söylemesine hiç de inanmamaktadırlar. Daha geçenlerde kendisi ile bir söyleşi yapan Cumhuriyet gazetesi muhabirine, "Ben 32 yıldır değişmeyen plak gibiyim" diyen Denктаş, Kıbrıs'ta Rum ve Türk toplumlarının işbirliğini, kardeşliğini ve birarada varolmalarını istememekte, adanın İngiliz-Amerikan emperyalizminin bölgemizdeki çıkarları uğruna taksim edilmesi için 32 değil, 42 yıldır cızırtılı taksim plağını çalmaktadır. Ama dünya değişmiştir. Uluslararası ilişkiler değişmiştir. Bütün bunları anlamak istemeyen Denктаş ise, 1974'de yaratılan yasadışılığı ve onun getirdiği askeri ve demografik sonuçları, dünya toplumuna kabul ettirebileceğini sanmakta ve herkesin olmayacak duasına amin demesini beklemektedir.

"Adanın taksimine evet der misiniz" anlamına gelen, "İki kesimli federasyonun temelini teşkil eden mal-mülk mübadelesinden yana mısınız?" sorusunu Lefkoşa'daki ara bölgede yapılan iki toplumlu bir pop konserine katılanlara destek belirtenlere soran Denктаş, soğuk savaş döneminden kalma taksim plağının ne kadar da çağdışı kaldığını neden görmek istememektedir.

Eğer bugün, daha liseyi bitirmemiş Kıbrıs Türk gençleri, Bayrak TV'nin bir yayınında bile "Acaba ölmenden önce Rum kesimini göremiyecek miyim, Kıbrıslı Rumlarla temas edemeyecek miyim?" diye kaygılanabiliyorsa, küçücük ilkökul çocukları karlı tepesini gördükleri Trodos için şiirler yazıp, orayı ziyaret edememenin saçmalığını dile getirebiliyorlarsa, Kıbrıs Türk toplumunun başına çöreklenmiş olan 42 yıllık liderin fesini önüne koyup, bu halkı ne duruma getirdiğini iyice düşünmesi gerekmez mi? Gerçi aralarında Denктаş'ın ajanlarının da bulunduğu Amerikancı "Conflict Resolution"cular Trodos'ta piknik yapıp, Girne limanında resim çektirebiliyorlar, ama halk kitlelerinin esas istediği, bölünmemiş demokratik bir Kıbrıs'ta isteyeninin istediği yere gidip, istediği kişilerle konuşup, tartışabilmesidir.

Ayrılkıların sıradan halk kitlelerinin temasına her türlü engeli çıkartması, bütün askeri güçlerini ve faşist maşalarını bunun için seferber etmesi ve bir konseri gerekçe göstererek sayfalarca açıklama yapması, Rum ve Türk halklarının dostluk ve işbirliğinden ne kadar korktuklarını göstermektedir. Ruvas-Kut konserine ve benzeri kitlesel katılımı gerçekleştiren etkinliklere karşı verilen demeçler ve yapılan kısıtlayıcı uygulamalar, bunu bir kez daha kanıtlamıştır. Çünkü tarihi yapan kitlelerdir. Ama liderler onları ileriye götüremiyorlarsa, suçu biraz da kendilerinde aramalıdır.

AYIN İNCİLERİ

★ Türkiye'nin ölümüyle başıboş kalan kurtlar birbirlerini yemeye başladı.

MHP Olağanüstü Kurultayında "tanıdık" Azmi Karamahmutoğlu ve grubu kendilerine yakışır bir genelkurul yaptılar. Başsız kalan kurt sürüsüne baş aranıyormuş. Bizler Eco'yu bu göreve layık görüyoruz.

★ Atatürk Barış Ödülü Bosna-Hersek Türk Barışgücüne verildi.

İlgili kurul TSK'ya ödül olarak bir plaket, altın, ödül rozeti ve bin cumhuriyet altını verildi.

İnanıyoruz ki önümüzdeki yıl da TSK'ya Doğu ve Güneydoğu ve Kuzey Irak'taki "barışın tesisine" yaptığı katkılardan dolayı yine aynı ödüle layık görülecek ve altın sayısı 10 bine çıkarılacak.

★ Kuzeyin Faşistleri Burak Kut'u, Güneyin Faşistleri de Sakis Ruvas'ı "Hain" ilan ettiler ve iki toplumun birarada yaşayamayacağını ilan ettiler.

Kedi-köpek görüntüsü veren faşistlerin amaçları ne kadar da benzer. Ya araçları? Araçları da aynı. Faşist terör.

Bir milyon nüfuslu bir adada bin tane faşist Kıbrıs Halkı'nın kaderini çizmeye muktedir mi? Buna mücadele edecek miyiz?

HAYVANCIYA DARBE ÜSTÜNE DARBE

Bilindiği gibi tüm sektörlerin iflas bayrağını çektiği ülkemizde sıraya hayvancılar girdi. Tarımın hali içler acısı. Kuraklık ve izlenen politikalar sonucu tarıma fatiha okundu. Tarıma bağımlı hayvancılık direkt olarak zaten darbelenmişti.

Hayvancıları yıllardır yüksek girdilerle çalışamaz duruma getirenler (ucuz kredi vereceğiz diye dalga geçenler) şimdi de üretilen sütü almayıp üreticinin elinde bıraktılar. Devlete bağlı Süt Ürünleri Kurumu'nun "parasal kriz var" gerekçesi ile üretilen sütleri almaması sonucu tonlarca süt yollara döküldü. Devleti protesto eden üreticiler yeni eylemlere hazırlanmaktadır.

Sağlam bir örgütlenmeden yoksun olan hayvan üreticileri, devletin politikalarına karşı direnmekte çok cılız kalıyorlar.

"VATANDAŞLIKLAR"

HALKA KARŞI EN BÜYÜK SİLAH

Ülkeyi sorma gir hanına çevirip, Kıbrıs Türklerini yurtlarında yaşayamaz duruma getirip göç ettiren egemenlerin planı adım adım işliyor. Ülkeden gitmeyip direnenleri de faşist terörle kaçırtmak planın bir parçası.

Nitekim TC'nin bütün yeraltı dünyasının karanlık yüzleri, sicilli faşistler bir bir vatandaş yapıyor. Son bomba ülkemizde de iyi tanınan, basın yayın organlarını ölümle tehdit eden Azmi Karamahmutoğlu'nun vatandaşlığa alınmasıdır. Çatlıların, Ümit Utkuların, onlarca mafya ve karanlık kişilerin vatandaşlığa alınması

raslantı değildir. Küçük Denктаş'ın partisinin önerisi ve UBP'nin de desteği ile vatandaşlıklar peynir ekmek gibi dağıtılıyor. İthal FAŞİZM kapımıza dayandı.

Azmi Karamahmutoğlu ve şürekası "Türkçe"nin mevlidi" bahanesi ile yurdumuza gelerek boy gösterdi. Kukla Kıbrıslı 1-2 şahsı da içlerine çeken bu faşistler, Kıbrıslı bir teşkilat görüntüsü vermeye çalışıyorlar.

Terörist saldırılar, cinayetler, silahlarla sağa sola ateş etmeler, haraç toplamalar, üniversitelerde kavgalar artık gündelik "olağan" olaylar oldu. Amaç direnen son Kıbrıslı Türkü de kaçırtmak ve ilhaki kolayca başarmaktır.

Ülkü Ocaklarının "illegal" cisi Azmi Karamahmutoğlu da KKTC vatandaşı yapıldı.

ABONE OLMAK İÇİN

İsim,
Soyisim:.....
Adres:.....

Yıllık Abone Tutarı:
K.K.T.C: 1,200,000 TL.
T.C: 1,300,000 TL.
U.K: £10.

Not:
Banka makbuzu ile bu kuponu
yandaki adrese gönderiniz.

Banka Hesabı:
Kıbrıs Türk Öğretmenler
Kooperatif Tasarruf Bankası
Hesap No: C 03413 - Güzelyurt

Adres:
Bekiroğlu İşhanı No.
10 Muftu Ziyai Sok. Lefkoşa
Mersin 10 Türkiye
Merkez Tel-Fax: 228 2293
Tel-Fax: 0 (392) 714 4597

KIBRIS'TAN KISA-KISA

KTHY'DE KARMAŞA SÜRÜYOR

TC destekli faşist Ümit Utku'nun KTHY'i batağa soktuğu gerçeği, yakın geçmişte ülkemizde büyük tartışmalara yol açmıştı. Ümit Utku'nun Kıbrıs Türklerine hakaretleri büyük tepki toplamıştı. Krizin aşılması için şirketin olağan genel kurulunda "çözüm" arayışta bulunanlar hüsrana uğradılar. Yönetim kurulu başkanı olarak faşist Ümit Utku genel kurula gelmedi. İstanbul'da bir mahkemeye başvuran Ümit Utku genel kurulu iptal ettirdi. Bu gelişmelerden sonra 5 kişilik yönetim kurulundan 2 üye istifa etti. Zaten 1 sandalye de boştu. Bugün Ümit Utku yönetiminde azınlığa düşmüştür.

Tüm bu gelişmeler başta Rauf Denктаş olmak üzere birçok yöneticiyi çileden çıkartmıştır. Sn. Denктаş TC'ye çağrıda bulunarak bu olaya el koymasını istemektedir. Oysa bu olayı yaratan (Ümit Utku'yu perde gerisinden organize eden) TC yöneticilerinin ta kendisidir. Sn. Denктаş'ın KTHY krizindeki fevranasını haklı görmek mümkün değildir. Çünkü uçan kuşun rotasını bile TC'ye ihale edenler bu sonuçlara katlanmalıdırlar.

Bir Not Daha: Sn. Denктаş sınır olaylarında "kahraman" faşistleri sarayda ağırlarken, bugün faşist Ümit Utku'ların aynı topun bezi olduğunu bilmemesi mümkün değildir.

TÜRK VE RUM ÖĞRETMEN SENDİKALARI KUZEYDE BULUŞTU

Türk ve Rum öğretmen sendikaları aralarındaki temasları artırmak ve ortak çalışma yollarını bulmak için biraraya geldiler. Kuzeyden KTÖS ve KTOEÖS, güneyden ise POED, OELMEK, ve OLTEK toplantıya katıldı.

Bilindiği gibi 13 Mayıs'ta da Türk Öğretmen sendikaları güneye geçerek görüşmeler yapmışlardı. Her iki tarafın sendikaları 17-19 Mart tarihinde yapılan iki toplantıda Kıbrıs Sendikalar Formu kararları doğrultusunda bir araya geldiler.

SANSÜR VE BASKIYA DEVAM

Gün geçmiyor ki egemenlerin yeni bir marifeti ortaya çıkmasın. Üniversite öğrencisi İbrahim Denizer ABD Başkanı Bill Clinton'a mektup göndermek isterken kendini polisin "şefkatli kollarında" buldu. İbrahim Denizer'in postaya verdiği mektubu suç işleyerek alan ilgililer sorgusuz sualsiz tutukladılar. Posta ile haberleşmenin suç sayılabildiği bu ülkede belli ki tüm mektuplar sansürden geçmektedir. Bu da ülkemiz adına utanç vericidir. Aslında mektupların yanında diğer haberleşme araçlarının da dinlendiği bilinen bir gerçektir.

Sonuç olarak mektup yazdı diye içeriği bile açıklanmadan İbrahim Denizer "yıkıcı faaliyetlerden" tutuklandı. Tüm evraklarına el kondu. Ülkeden çıkışı yasaklandı. İşte "demokrasinin" Kuzey Kıbrıs'taki nimetlerinden bir örnek daha.

**BİR YAYIN
BİR BELGE****DEVLETİN ÖLDÜRME ÖZGÜRLÜĞÜ****(Sayı 16'dan devam)
SÜRECEK****Haklar ve Özgürlükler Bülteni,
Özel Sayı 3, 1995
Not: Geçen sayımızda 1985
çıkıştı düzeltip özür dileriz****Salih Kul, Öztürk Acarı Katledildiler**

30 Nisan 1988'de, Okmeydanı Çağlayan, Gürsel Mahallesi'nde, Öztürk ACARI, Salih KUL polis'in düzenlediği operasyon sonucu katledildiler. 1 Mayıs öncesi yapılan bu katliamla, halkın üzerine 1 Mayıs korkusu salınmak istenmiştir. Salih KUL, Öztürk ACARI'nın 1 Mayıs için eylem hazırlığında olduğu söylenerek infaz meşrulaştırılmaya çalışılmıştır.

Tuzla Katliamı

7 Ekim 1988 günü, E-5 yolu üzerindeki Tuzla köprüsünde durdurulan DEG-C 7843 plakalı kırmızı renkli Opel marj,ka bir araba içerisinde bulunana 4 kişi, polislerin otomobil taraması sonucu vücutlarına isabet eden toplam 274 mermi ile katledildiler.

İsmail Hakkı ADALI, Kemal SOĞUKPINAR, Fevzi YALÇIN ve Reha ŞEN'in katledilmesiyle ilgili dava açıldı. Açılan dava da 16 polis hakkında "Faili belli olmayacak şekilde birden fazla kişiyi öldürmek" suçuyla açılmıştır. Tuzla katliamı hakkında açılan dava yaklaşık 7 yıl sürdü. Yargılanan Cemal DEMİRTAŞ, Halil YALÇINDAĞ, Taki SÜME, Abdullah SÜZER, Hüseyin DEMİR, Ali ÇETKİN, Enver AYTEMUR, Bayram KARTAL, Fahrettin MERAL, Enver ASLAN, Efraim ERKEK, Mehmet KULAÇ, Abuzer FIDANCI, Fikret İŞINKARALAR, İsmail ALICI, Metin ÖZTÜRK isimli 16 polis 6 Şubat 1996,5 günü beraat ettirildi.

Tuzla katliamını gerçekleştiren 16 polis Kartal Ağır Ceza Mahkemesi'nde tutuksuz olarak yargılanıyorlardı.

Berat kararını gerçekleştiren 49. maddesinin 1. fıkrasına göre verildiği öğrenildi. Katliamın ardından polis "Katledilenlerin çeşitli eylem hazırlığında olduğunu" açıkladı. Fakat katliam sonrası, delik deşik olan arabada bomba, silah vb. hiçbir şey çıkmıştı.

Tuzla'daki katliam sonrası ilk önce İçişleri Bakanı ve Emniyet Müdürlüğüne "Öldürülenlerin Kırşehir Cezaevi firarileri" olduğu açıklanması yapılmıştır. Fakat katledilenler firari değillerdi. Katliam sonrası İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi ARDALI "Tuzla operasyon emrini ben verdim" açıklaması yapmıştı.

Tuzla katliamı ile ilgili süren davada polis "Teslim ol çağrısına ateşle karşılık verdiler" demesine rağmen, yüzlerce mermi sıkılarak delik deşik olan arabadan kullanılmaz halde olan bir tabancanın çıktığı açıklandı. Daha sonra ise dava dosyasına arabadan başka silahların da çıktığına dair yeni bir tutanak eklendi.

Tuzla'da katledilenlerin vücutlarına isabet eden mermilerin çoğunun 35-40 cm. mesafeden ateşlendiğini ispatlayan yanıklar var. Yani ilk ateşten sonra yaralı kalanalar, yanlarına gelen polisler tarafından kurşuna dılmışlardı. Dava sürerken polis avukatlarının isteği üzerine, Adli Tiptan ikinci bir rapor daha istendi. Bu kez Adli Tıp ateşleme mesafesinin tespit edilemediğini yazıyordu.

Tuzla'da katledilen İsmail Hakkı ADALI'nın annesi Hüsnüye ADALI mahkemenin verdiği kararın adaletsiz olduğuna dikkat çekti. Anne Hüsnüye ADALI, "Bu katliamı gerçekleştirenlerin devlet'in kendisi olduğunu, 1988 yılında katliamın hemen ardından dava açtıklarını, mahkemenin 7 yıl devam ettiğini, mahkemede savcı ve hakim'in, tüm ısrarlarına rağmen kendilerini konuşturmadıklarını, ve "sizi dışarı atarız" şeklinde tehdit edildiklerini, mahkemenin son duruşmasının 5-10 dakika sürdüğünü ve hakim'in "Suçsuz bulduk, berat" kararını verdiğini açıkladı.

**Polis Halka Kurşun Yağdırdı,
Mehmet Akif Dalcı'yı Katletti**

1 Mayıs 1989'da 1 Mayıs'ı kutlamak isteyen binlerce insanın üzerine kurşun yağdıran polis'in açtığı ateş sonucu Mehmet Akif DALCI katledildi.

Aslında 1 yıl öncesi katliamla ilgili 1.5.1989 tarihli gazetelerde şu satırlar geçmişti. "İstanbul'da çıkması muhtemel olaylara karşı 18 bin polis ve bekçinin yanı sıra 18 bin asker hazır bekletilecek. 1 Mayıs'ta göstericilere boyalı su sıkılacak ve sonradan hepsi gözaltına alınacak. Bu arada İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi ARDALI "Sade vatandaşlarımız işleri yoksa Taksim alanına çıkmamalarını" istedi ve sonra da Vali Emniyet Müdürü ve İl Jandarma Alay Komutanlığı'ndan oluşan bir Hareket Merkezi" oluşturuldu. Bununla ilgili Devlet Bakanı Cemil ÇİÇEK şöyle söyleyecekti. "Tarihi takvimlerden değil zihinlerden çıkarmalı" (30.4.1989, Basın)

1 Mayıs 1989 öncesi devlet ne pahasına olursa olsun 1 Mayıs'ta insanların sokağa çıkıp 1 Mayıs'ı kutlamalarını engellemek istedi. Onbinlerce polis, asker, bekçi ve sivil polisiyle devlet güçleri copu, kalası, suları ve silahlarıyla alanlara girmek isteyenleri engellemeye çalıştılar. Alanlarda polis'in açtığı ateş sonucu yüzlerce insan yaralandı. Mehmet Akif DALCI ise katledildi. M. Akif DALCI'nın yanında 1 Mayıs'ta alanlarda olanlar DALCI'yı katleden trafik polisi Kazım ÇAKMAKÇI olduğunu ifade ettiler ve 1 Mayıs'ta gözaltına alınan bir o günü şöyle ifade etti. "Polis coplar, kalaslar ve yumruklarla saldırıyor bir yandan da kitleye ateş ediyordu. İnsanların kolları, bacakları kırılıyor, kafaları yarılıyordu. Ben de coplanıyordum. Arka arkaya coplanınca bayılacağımı sandım ama bayılmadım. Bu arada bayılan ve

düşenlerde oluyordu." dedi.

1 Mayıs 1989'da 14-15 yaşlarından 45-50 yaşlarına kadar yüzlerce insan gözaltına alındı.

Yüzlerce insanın gözaltına alındığını, yüzlercesinin yaralandığını ve Mehmet Akif DALCI'nın katledildiği 1 Mayıs'ta devlet katil polislerini koruyarak katliamla ilgili dava açmadı.

Gülay Arıcı Ve Alper Ersoy Katledildi.

12 Temmuz 1990 tarihinde İstanbul'un Cihangir semtinde polis'in bir eve yaptığı baskında, Gülay ERSOY'u yaralı olarak yaklayan polis Alper ERSOY'u evin içinde kattikten sonra Gülay ARICI'nın cesedine yüzlerce kurşun sıktı.

Olayı gören bir semt sakinin anlatımı şöyleydi;

"Başkurt sokağında yaşanan olayda bomba ve peşpeşe silah sesleri geliyordu. Panzerler tarafından sokağın giriş çıkışları kapatılırken 5 saat boyunca silahlar ve bapışmalar hiç susmadı"

Gözaltına Alınan Birtan Altunbaş DAL'da Katledildi

Birtan 9 Ocak günü Hacettepe Üniversitesi Beytepe kampüsünün çıkışında gözaltına alındı. 16 Ocak günü ise Gülhane Askeri Tıp Akademisine hastalandığı gerekçesiyle kaldırıldıktan hemen sonra yaşamını yitirdi. Alelacele gerçekleştirilen "otopside" "eceliyle" öldüğü yazıldı.

Polis olayı kamuoyundan gizleyebilmek için 22 Ocak 1991 tarihine dek öldüğünü açıklamadı.

Birtan ALTUNBAŞ'la aynı zamanlarda gözaltında bulunan ve daha sonra çıkarıldığı mahkemede serbest bırakılan Murat BÖBREK yaptığı açıklamada ALTUNBAŞ'a elektrik verildiğini, askıya alındığını, hücreye çıplak konulduğunu, dövülürken gördüğünü anlatıyordu.

Birtan kendisine yönelik olarak hazırlanmış bir komployu boşa çıkartıp, polis'in hesaplarını alt üst eden bir direniş dergilediği için acımasızca öldürüldü.

**Üniversite öğrencisi
sorgulanırken öldü**

9 Ocak günü
gözaltına alınan
Hacettepe
Üniversitesi öğrencisi
Birtan Altunbaş'ın
Ankara Emniyet
Müdürlüğü'nün
'DAL' adıyla bilinen
bölümünde işkence
sonucu olduğu öne
süldü.

Birtan Altunbaş. Yedi günde
noktalanmış yaşamı.

diğini söyledi. Hücreye çıplak
konulduğunu söyledi. Altun-
baş'ı dövdükten sonra gördüğünü
söyledi. BÖBREK, bir ara hücre-
sinden çıkarıldığında, Altun-
baş'ı çıplak olarak iki polis'in
arasında gördüğünü anlattı.
Öte yandan, Ankara DGM'de
Dev-Sol davasında yargıla-
nan Semih Genç ve arkadaşla-
rı, Birtan Altunbaş'ın işkence-
de öldürüldüğünü belirterek sa-
vunma yapmadılar.

Ankara DAL, 22 Ocak 1991**Ali Rıza AĞDOĞAN Beyoğlu
Emniyet Müdürlüğü'nde Katledildi**

13 Şubat 1991 günü gözaltına alındı. 20 Şubat günü "Emperyalist Savaşa Hayır" kampanyası çerçevesinde yapılacak kepenk kapatma eylemleri için esnafı dolaşırken, havaya ateş açılarak gözaltına alındı. Polis AĞDOĞAN'ı önce Beyoğlu Emniyet Amirliğine götürdü. Ali Rıza daha ilk birkaç saat içinde yapılan tüm işkencelere rağmen direnerek susma hakkını kullanınca çaresizleşen işkenceciler tarafından Emniyet Amirliğinin 3. katından atılarak katledildi.

İmran AYDIN Ankara DAL'da Katledildi

İmran AYDIN 2.3.1991 günü Ankarada DAL işkencehanelerinde katledildi. Ankara Emniyet Müdürlüğü tarafından yapılan açıklamada "Kaçıyordu, ayağı kaydı, çukura düşünce öldü" denilirken Adli Tıp doktorlarının verdiği raporda "Pankreas kanaması sonucu doğal ölüm" deniliyor.

İkisi de yalan olan ve birbirini tutmayan bu açıklamalar, sadece bir tek gerçeği ortaya koyuyordu. İmran AYDIN sistemli işkencede bilinçli bir şekilde katledilmişti.

HALK ÖRGÜTLÜYSE BAŞARIR BERGAMA HALKI BAŞARDI.

8 yıllık mücadele ile Bergama Halkı "siyanürlü altın çıkarma" faaliyetlerine karşı zafer kazandı.

Emperyalist şirketlerin kar hırsı ve yerli uşakların desteği ile Bergama yöresinde altın aranması faaliyetlerinin 8 yıllık mazisi vardır. Siyanürlü altın üretiminin doğayı, insan yaşamını olumsuz etkileyeceğini bilen halk her türlü mücadeleyi deneyip kazandı. Bergama Halkının diğer yurtiçi ve yurt dışı örgütlerin de dayanışması ile karşı duruşu tüm Türkiye Halkına örnek oldu.

Bilimsel raporların vurguladığı gibi siyanürle altın çıkartma bir cinayettir. Fakat en ucuz altın çıkarma yöntemi olduğu için tekeller bu yolda ısrar ettiler. Halkın direnişi ile gerileyen tekeller, fırsat buldukları anda yeniden amaçlarına ulaşmak için ortaya çıkacaklar.

Ülkemizdeki Lefke Maden deneyimi ve geriye bıraktığı çevre katliamı Bergama Halkına örnek olmuştu. Şimdi de Bergama Halkının Direnişi Lefke Halkına örnek olmalıdır. Çünkü Lefke yöresindeki çevre kirliliğinin yarattığı sorunlar insan yaşamını çok ciddi şekilde tehdit etmektedir. Raporlara göre içme ve kullanma sularının içinde insan sağlığını tehdit eden birçok maden artığı madde vardır.

Kar hırsı, insan ve çevreden önemli değerlerdir.

"KONGO DEMOKRATİK CUMHURİYETİ" KURULDU

18 aylık bir halk ayaklanması sonunda, 17 Mayıs'ta Kinshasa'ya giren "Kongo-Zaire'nin Kurtuluşu için Demokratik İttifak (AFDL)" birlikleri, 32 yıl süren çürümüş Mobutu rejimine son verdi. Ülkenin, Mobutu tarafından Zaire olarak değiştirilen eski ismi Kongo tekrar alınarak, resmi ismi Kongo Demokratik Cumhuriyeti olarak belirlendi. Devlet başkanlığına da Demokratik İttifak'ın lideri Laurent Desire Kabila getirildi. Mobutu ailesi ile birlikte Fas'a kaçtı.

Zaire-Kongo'da son 7 yıldan beridir süren iç savaşın kökleri eskilere dayanır. Kongo bağımsızlığını kazandığı 1960 yılına kadar Belçika'nın sömürgesiydi. Bağımsız Kongo'da başbakanlığa Patrice Lumumba getirildi. Başta elmas olmak üzere birçok değerli maden kaynakları bakımından zengin olan Kongo her zaman için emperyalistlerin iştahını kabartmış ve aralarında hegemonya dalaşına sahne olmuştur. Nitekim Lumumba'nın izlediği anti-emperyalist politikadan hoşlanmayan emperyalistler, yerli işbirlikçileri Mobutu önderliğinde bir darbe düzenlediler ve Lumumba'yı öldürdüler. Bu tarihten sonra da bir tarafta ABD, Fransız ve Belçikalı emperyalistlerin hegemonya dalaşı, diğer tarafta Lumumba çizgisini sürdüren Pierre Mulele ile Laurent Kabila önderliğindeki halk güçlerinin anti-emperyalist mücadelesi başlamış oldu. Fransız ve Belçikalı emperyalistlerin zaman zaman askeri müdahalelerine de sahne olan bu süreç, nihayet geçtiğimiz ay emperyalist uşağı Mobutu'nun ülkeden kovulması ile sona erdi. Mobutu yönetiminde Zaire (Kongo) emperyalistler tarafından tam bir sömürü ve talana maruz kaldı. Mobutu'nun başta Fransa olmak üzere Avrupa ülkelerine kaçırdığı kişisel serveti milyarlarca dolar olarak ölçülüyor.

Ancak, yeni başlayan Kongo Demokratik Cumhuriyeti süreci belirsizliklerle doludur. ABD, Fransız, Alman ve Güney Afrikalı emperyalistlerin ülke üzerindeki hegemonya dalaşı hala sürüyor. Demokratik İttifak safları arasında da iktidar mücadelesi daha ilk günden başladı

ve Laurent Kabila ile eski başbakan Etienne Tshisekedi taraftarları arasında çatışmalar başladı. Ernesto Che Guavera'nın 1965 yılında tanıdığı ve ne siyasi ne de karakter olarak güvenmediği, bir küçük-burjuva devrimcisi olan L. Kabila'nın yönetiminin anti-emperyalist, bağımsız bir çizgi mi izleyeceği, yoksa emperyalist güçlerden birinin uşaklığını mı üstleneceğini zaman gösterecektir.

T.C. DEVLETİ SİLAH TEKELLERİNE TESLİM

T.C. devleti silahlanma yarışında dünya sıralamasında Suudi Arabistan'dan sonra ikinci sırayı alınca, özellikle ABD silah tekellerinin gözdesi haline geldi. T.C.'nin 25 yıllık silahlanma projesinin maliyeti 150 milyar dolar olarak saptandı. Dünyanın 9. büyük ordusuna sahip T.C. devleti silah ihtiyacının 1/3'ünü ABD'den karşılıyor. ABD emperyalistleri de dünyada en büyük silah üreticisi ve pazarlayıcısı olarak silah pazarının yarısından fazlasını ellerinde tutuyorlar. 1991-95 döneminde toplam 120.773 milyar dolar olan silah ticaretinin 61.879 milyar dolarlık payını ABD tekelleri aldı. Emperyalist silah tekelleri sürekli olarak kışkırtıkları yerel çatışmalarla silah ticaretinin her gün biraz daha artmasını sağlamaktadırlar. Örneğin yalnız Ortadoğu'nun gerici ve faşist devletlerinin bu dönem içerisinde silaha harcadığı miktar 36 milyar dolardır.

Türkiye'de ise, 10 milyon işsiz açlık ve sefalet içinde yaşarken, kişi başına düşen GSMH 2 bin doların altındayken, halk kitleleri yıllık %100'lerde seyreden bir enflasyonla boğuşurken, egemenlerin ülke kaynaklarının astronomik bir oranını silahlanmaya ve dolayısıyla silah tekellerinin cebine akıtmasının anlamı ne?

T.C. egemenleri açıktır ki, ABD emperyalizminin "Yeni Dünya Düzeni"nde kendilerine vermiş olduğu Ortadoğu'da, İsrail'le birlikte, ileri karakol görevini

KISA - KISA

ABD'DE GREV EYLEMLERİ

ABD'nin dünya çapındaki tekelleri aşırı kar elde etme hırsı ile uyguladıkları üretim ve işçi-işveren ilişkilerindeki saldırgan politikaları, bu tekellerin fabrikalarında çalışan işçileri grev eylemlerine zorladı.

Chrysler Fabrikaları: ABD'nin üçüncü büyük motorlu araç üreticisi Chrysler tekelinin yönetiminin fabrikalardan işçi çıkarmak istemesi üzerine 9 Nisan'da başlatılan grev sürüyor. Detroit fabrikalarında 1800 işçi greve çıktı. Chrysler 25 bin işçinin çalıştığı 19 üretim kompleksini kapatmayı planlıyor. Chrysler bunu gerçekleştirirken işçileri sendikasılaştırmayı da planlıyor.

General Motors: Dünyanın en büyük motorlu araç üreticisi tekeli GM fabrikalarında da grevler gittikçe yaygınlaşıyor. GM'nin Michigan'daki Pontiac fabrikalarında çalışan 5900 işçinin grevi bir aydır sürüyor. Birleşik Otomobil İşçileri Sendikası (UAW) ile GM arasında imzalanan toplu iş sözleşmesine göre Pontiac fabrikalarına 600 yeni işçi alınması ve mesai saatlerinin düşürülmesi gerekiyordu. Ancak işveren bu şartlara uymayınca işçiler greve çıktı.

Goodyear: ABD'de grevler sadece motorlu araç fabrikalarında sınırlı kalmadı. Dünyanın en büyük tekellerinden biri olan Goodyear lastik fabrikalarında da Nisan ayı başından beridir 15000 işçinin grevi sürmektedir. Goodyear, işçi ücretleri ile sigorta, emeklilik ve diğer sosyal yardım primlerini düşürmek, normal ücretin %70'ini ödediği stajyer işçilerin eğitim sürelerini 12 haftadan 36 haftaya yükseltmek istiyor. Goodyear yönetimi tüm bunları isterken, aynı zamanda, aynı işçi sayısı ile, daha fazla ücret ödemeden seri üretim temposu ve üretim kapasitesini artırmayı da istiyor. İşverenin bu politikası üzerine işçiler greve çıktı. Goodyear çok büyük karlar elde eden bir tekel. Bu yılın ilk çeyreğinde kar oranı %12 olmuş. Şirket üst düzey yöneticilerinin maaş ve primleri %70 artırılırken, işçilerininki, bırakın artırmayı, kısılmaya çalışılıyor.

yerine getirme ve bölgesel bir güç olma, Güney Doğu'da sürdürülen kirli savaşı kazanma, yükselmesi olası bir devrimci başkaldırıya karşı hazırlıklı olma amaçlarıyla, şu anda eski silahlarla donanmış, hantal bir yapıya sahip ordularını güçlendirmek istemektedirler. Bunun yanında, bir taraftan, kirli savaşta kullanılan korucu sistemini karşı-devrimci bir savaşta da kullanabilmek için geliştirme çalışmaları sürerken diğer taraftan da sivil faşist ve gerici güçlerin silahlanması teşvik edilmektedir. Son günlerde ortaya çıkarılan faşist güçler arasında pompalı silah yaygınlığı gerçeği bu planı gün ışığına çıkarmıştır.

Silah tekelleri bölgede yalnız T.C. devletine silah satmakla kalmıyor, aynı zamanda bu yarış körüklemek için, başta Yunanistan -ki silahlanma yarışında 7.sıradadır- olmak üzere, İran, Suriye, Irak'ı da silahlandırmaktadır. Böylece bölgeyi patlamaya hazır bir cephanelik haline dönüştürmüşlerdir.

Bölge halklarının çıkarı barıştan yanadır. Halkların kan ve ter ile yarattıkları değerlerin silahlanmaya harcanmasından hiçbir çıkarı yoktur. Tam tersine bu silahlar halkların geleceğini tehdit etmekte onları yok olmaya sürüklemektedir. Silaha yatırılacak olan para ile daha çok iş, daha çok sağlık, daha çok eğitim, daha çok refah sağlanabilir. Bunu sağlayacak olan da halkların devrimci mücadeleleri olacaktır.

LONDRA MEKTUBU

KSG LONDRA

ABD'de İnsan Hakları
ve Haksızlıkları

KSG Özel - Bundan hemen hemen 60 yıl önce Alman faşizmi (Nazizmi) İkinci Dünya Savaşı sırasında kendi milletinin dışındaki bütün milliyetler üzerinde (ve özellikle de Yahudilere) bir dizi tıbbi deneyler yaparak onların ya ölümüne yada ömür boyu sakat kalmalarına yol açmıştı. Bilim adına insanları hayvan katogorisine koyan bu faşistlerin bir kısmı, savaştan sonra Nürnberg'de İnsanlığa Karşı Suç işlemekten yargılandılar ve ağır cezaya çarptırıldılar. Bu yargıtayda yer alan ülkeler, 1974'de Nürnberg İlkeleri'ni insan haklarının bir parçası olarak kabul ettiler. Özellikle insan haklarından dem vuran bu ülkeler Sovyetler Birliği, ABD, Fransa ve İngiltere'den oluşuyordu.

Nürnberg yargılamalarından sonra insanlara zorla deney yapmaya karşı çıkacakları sanılan bu emperyalist ülkelerin gizli dolaplarından neler çıkıyor neler...

ABD'de İç Tıp Arşivleri yayınının Aralık 1964 sayısının 792nci sayfasında şunları okuyoruz:

"1963 yılı, Birleşik Devletler Halk Sağlık Servisini, Yayın Hastalıklar Merkezine bağlı Zührevi Hastalıklar Bölümü tarafından yürütülen Negro (zenci= erkekler arasında tedavi edilmeyen sifilis hastalığının uzun dönemli değerlendirilmesinin 30üncü yılıdır."

Tukegee incelemesi, zührevi ve ölümcül olan sifilis hastalığına yakalanan 600 yoksul zenci adamı kapsıyor. Bu insanlar, bilinçli bir şekilde 1932 yılından itibaren tedaviden mahrum bırakıldılar. Bunların bir bölümü ölürken bir bölümü hastalığı karılarına taşıdılar. Bir bölümü ise kör yada kötürüm kaldı.

1974 Nürnberg İlkelerini kağıt üzerinde kabul eden, kamuoyunun gözünü boyamak ve kendilerini sıradan insanlara insancıl göstermeyi amaçlayan ABD emperyalizmi, 1943'ten beri var olan sifilis hastalığının tedavisini bu zenci ABD vatandaşlarına fazla gördü. Öyle fazla gördü ki bu deneyi 1972 yılına kadar devam ettirdi ve hasır altı etmeye çalıştı.

Fakat ABD emperyalizmi bununla da kalmadı. Nükleer silahların yan etkilerini öğrenmek için 1940'larda ve 1950'lerde radyasyon deneylerini sıradan insanlara haber vermeden yaptı. Bu korkunç deneyler, insanlara habersiz plotyum vermeden tutun da sakat çocuklara radyasyonlu yemek vermeye kadar vardı.

Bilim adına yapılan bu deneyler, gerçekten bilime darbeler indirdi. Bilim, insanlığın yaşamını iyileştirmek yerine, onların yaşamını yoketmek için kullanıldı. ABD emperyalistleri böylece Alman faşistlerinden geri kalmadıklarını bir daha kanıtladı.

Mayıs 1997'ye gelindiğinde, ve iş işten geçtiğinde Bil Cliton "özür diledi". Bu özür dileme para tazminatı ve laflarla kapatıldı. Gerek sifilis, gerekse radyoaktif deneyleri insanlar üzerinde deneyimi onaylayan sorumlu kişileri yargılamak ve yasalara da buna bağlı olarak değiştirmek ve uygulamak yerine, her şeyin bedelini para ile ölçen ABD emperyalizmi, bu noktada bu yüzünü saklayamadı.

ABD emperyalizmi ecza şirketlerine insanlar üzerinde parayla deneyler yapmalarına hala izin vererek ahlak değerlerinin ne kadar düşük olduklarını kanıtlamaktadır.

İNGİLTERE'DE SEÇİMLERİ İŞÇİ PARTİSİ
KAZANDI

İngiltere'de 1 Mayıs 1997 tarihinde yapılan genel seçimlerde İşçi Partisi oyların %45'ini alarak parlamentoda 419 sandalye kazandı ve 18 yıllık Muhafazakar Parti yönetimine son verdi. İşçi Partisi ile Muhafazakar Parti arasındaki oy farkının %14 gibi yüksek bir oranı bulması, Britanya halkının, tüm toplumsal değerleri yok eden, işçi sınıfını sendikasıylaştıran, halkın kazanımlarının temeli üzerine oturan "sosyal devlet" anlayışını ortadan kaldırıp vahşi kapitalizm şartlarını uygulayan, herşeyi özelleştiren Thatcheri neo-liberal ekonomik sistemden bıkip usanmış olduğunu göstermektedir. Ancak, Tony Blair yönetimindeki İşçi Partisi'nin de Muhafazakarlar'dan bir farkı yoktur ve halkın beklentilerini gerçekleştirecek bir politika ortaya koymamıştır. Kendi seçeneğini ortaya koymayan Britanya işçi sınıfı ve halkı, ehven-i şer olarak, sisteme karşı tepkisini göstermek için İşçi Partisi'ni seçmiştir. İşçi

Partisi T. Blair'in başkanlığında iyice sağa kayıp Muhafazakarlara yaklaşmıştır. Kurulduğu günden beri tüzüğünde yer alan ve "üretim araçlarının ulusallaştırılması" nı öngören ünlü "4. Madde" tüzükten çıkarılmış ve bunun yanında, sendikaların parti üzerindeki geleneksel etkisi tasfiye edilmiştir. Öyle görülüyor ki, İşçi Partisi yönetiminde de İngiliz emperyalizminin geleneksel politikası gerek içte, gerekse dışta sürecektir.

1992 seçimlerinde parlamentoya giremeyen IRA'nın siyasi kanadı Sinn Fein, bu seçimlerde iki önderini parlamentoya sokmayı başarmıştır. Ancak Garry Adams ve Martin McGuinness parlamentoda Kıraliçe'ye bağlılık yemini etmeyi reddettikleri için henüz daha parlamentoya sokulmamışlardır. İki milletvekilinin yeni İşçi Partisi hükümetine yaptıkları "görüşmeleri ve barış sürecini hemen başlatma" çağrısına, hükümetin cevabı, eskiden olduğu gibi yine, "önce ateşkes, sonra görüşme" şeklinde olmuştur.

Yorum

İNGİLTERE'DE SEÇİMİ KİM KAZANDI?

S. AKÇA

1 Mayıs Britanya seçimleri 18 yıldan sonra değişik bir partiyi hükümete getirdi. 90'ların başında yaşanan ekonomik buhran hem uzun hem de derin oldu. Eskiden ekonomik buhranlar işçi sınıfını yıkıma iterken bu buhran sadece işçi sınıfını değil fakat geniş çapta küçük-burjuva sınıfını ve aydın tabakaları da yıkıma itti. Britanya ekonomik buhrandan çıktığı halde, yönetilenler artık eskisi gibi yönetilmek istemiyordu. Hükümetteki Muhafazakar Parti ise kendi içinde disiplini kaybederek her gün yeni skandallarla çalkalandı. Yığınlar hala daha hükümet değişikliği ile durumların düzeleceğini ümit ediyorlar.

Yığınların hoşnutsuzluğunu ve Muhafazakar Parti'nin skandallarını gören İşçi Partisi seçimleri kazanmak amacıyla neler sözverdi?

- * İşsizliği azaltmayı,
- * Eğitimde daha fazla yatırım yapmayı,
- * Sağlık servislerini iyileştirmeyi,
- * Suç oranını azaltmayı
- * Ve saire...

Britanya'nın işsizlik statistiği çok bariz olguları sergiliyor. 1995'te çalışanların sayısı 1979'da çalışanların altında. Ancak 1997'de bu sayı 1979'dakini geçebildi. Resmi işsizlik oranı (yani 6 aydan fazla işsiz olanlar ve işlerini bırakmaya zorlanan ev hanımları hariç) % 7.5, yani 1.85 milyon. Toplam evlerin % 19'unda bir kayıtlı işsiz var. Bu diğer Avrupa ülkelerine kıyasla çok daha yüksek.

İşçi Partisi'nin bu konudaki çözüm önerisi ise şu:

1945'te devreye sokulan "Sosyal Hizmetler" bugün devam ettirilemez. Bu yüzden herkes devlet sosyal sandığı yerine iki özel şirkete yatırım yapmalıdır. Bu şirketlerin yöneticileri herkes tarafından seçilecek. Böylece devlet sorumluluktan kurtulacak. Yoksul ve zenginleri böyle bir sistemde tutarak ileride sınıfsal çatışmaların azaltılması hedefleniyor. Çünkü herkes bu işletmeye yatırım yaptığından yaptığı yatırım oranında gelir elde edebilecek. Diğer bir anlamda, zengin fazla yatırım yaptığından daha yüksek oranda gelir sağlayacak, asgari miktarı yatıran ise boğaz tokluğuna yaşayacak.

Bunun adı da "Hissedar Toplum" olarak bilinecek.

Üretim ilişkilerini değiştirerek üretimi tekrardan düzenlemek yerine, işverenler devlet tarafından sübvansiyeye edilecek ve uzun süre işsiz kalan gençlere olanak sağlamaları istenecek. Fakat Britanya emperyalizminin fabrika üretimi toplam ülke ekonomisinin % 30'unu oluşturuyor. 1980'lerde yıkıma itilen çelik sanayii, maden sanayii ve diğer sanayi

sektörleri bugün artık eskisi gibi güçlü değildir. O halde bu gençlerin iş bulma şansları çok düşüktür. Bunun dahası, İşçi Partisi başkanı Blair, dünya finans oligarşilerinden biri olan Barclays Bankası yönetim kurulu başkanını işsizlik ve vergi Komisyonu'nun başına getirerek işsizlik konusunda kimin sözünü dinleyeceğini açıkça ortaya koydu.

Sürekli artan işsizliği gören orta tabakalar (küçük-burjuvazi), kendi çocuklarının geleceklerinden korkuyorlar. Eğitimin iş bulmada çok önemli bir rol

oynadığını iyi bilen küçük-burjuvazi, okulların ve eğitimin kötü olduğundan şikayet ediyor. Ülke gelirinin sadece % 4.9'u eğitime harcanıyor. Ortaokul ve daha yüksek diploması olanların nüfusa oranı ise %45... Okulların sorunları ise çok: Okullar döküntü içerisinde, ailelerden yardım toplayarak gerekli ihtiyaçlar karşılanmaya çalışılıyor, öğretmen maaşları içler acısı... İyi öğretmenler ise daha iyi maaş ödeyen özel sektöre kayıyor ve böylece sadece olanaklar değil, öğretim seviyesi de düşürülüyor.

Fakat veriler bununla da bitmiyor...

Okulların %94'ünde çocuklar kitapları paylaşmak zorunda. 11 yaşındaki çocukların %42'sinin

matematik seviyesi standardın altında. Sınıfsal konuma göre okullar ortaya çıkıyor. Burjuvaların çocuklarının gittiği okullar Kıbrıs'ta (örneğin Şehit Ertoğrul İlkokulu) olduğu gibi tam donatılmış, öğretmen maaşları gayet iyi. İşçi mahallelerindeki okullar ise içler acısı... Doğru dürüst yönetim ve öğretmenlerden yoksun, sınıflar kalabalık vs. Çocukların daha erken yaşta okula başlama olanakları yok. Var olan derme çatma kreşlerde ise profesyonel eleman yokluğu çekiliyor. Sorun sadece okul açmak değil, açılanları da modern şekilde donatmaktır. Bu da son tahlilde yatırım gerektirir, radikal uygulamalar gerektirir.

Tüm bunları çok iyi bilen İşçi Partisi, bunun için ise kaynağın nereden geleceğini bilmiyor ve dürüstçe de açıklamıyor. Piyango ile eğitime yatırım sağlamayı önererek, hesap makinelerinin sekiz yaşından küçüklere yasaklanması vb gibi yamalama taktikleri önümüze çözüm olarak sürülüyor ve şimdilik göz boyama beceriliyor.

(Devamı Sayfa 9'da)

İşçi Partisi Lideri ve yeni Başbakan Tony Blair

KIBRIS'TA FAŞİZMİN TAHLİLİ

Gazetemizin 2. sayısında yayınlanan ve gazetemizin görüşlerini yansıtan "Kıbrıs'ta Faşizmin Tahlili" konulu değerlendirme yazısını dönemin ihtiyaçlarına cevap verecek bir değerlendirme olarak yeniden yayınlıyoruz.

KSG.

Kıbrıs'ta faşizmin tahliline geçmeden önce faşizmin niteliğini, sınıfsal özünü, ve işlevini teorik olarak ortaya koymak gerekir. Faşizmden ne anlaşıldığı ve faşizmi tahlil ederken hareket noktasının ne olması gerektiği açısından herkesin kafasının açık olması gerekir. Burada teorik derken, aslında dünya sosyalist hareketinin toplumsal mücadele tarihi içerisinde, faşizme karşı verilen mücadeleden çıkardığı somut tesbitlerden söz ediyoruz.

Faşizmin sınıfsal niteliği nedir? Faşizm emperyalist mali sermayenin en gerici, en şövenist öğelerinin açık terörist diktatörlüğüdür. Yani faşizm toplum içerisinde, tüm sınıfların üzerinde duran bir devlet iktidarı biçimi değildir, veya ülkenin genel gidişatından memnun olmayarak ayaklanan bir küçük burjuva hareketi de değildir. Faşizm doğrudan emperyalizmin iktidarının kendisidir. Bu bakımdan faşizmi tahlil ederken, hareket noktası kaçınılmaz olarak faşizmin bu sınıfsal niteliği olmalıdır ve bu niteliği asla gözardı edilmemelidir. Aksi takdirde faşizm tahlillerinde ve anti-faşist savaşında ciddi hatalara düşülür.

Tek tek ülkelerin ekonomik, toplumsal, ulusal ve uluslararası yapılarındaki özellikler ve farklı tarihsel gelişmeleri farklı faşistleşme sürecine yol açmakta, ülkeyi faşist diktatörlüğün ve faşizmin değişik biçim ve yöntemlerine götürmektedir.

Bütünsel diktatörlük, örneğin Almanya, İtalya gibi, faşist askeri diktatörlük örneğin Pinochet Şilisi, 74 öncesi Yunanistan, 12 Eylül dönemi Türkiye gibi, dinsel faşizm örneğin İran, S. Arabistan, gibi, parlamentarizmin belli bir görünüm olarak kullanıldığı faşizm örneğin Türkiye, Mısır, Pakistan, G. Kore gibi... Faşist diktatörlüğü sınıfsal niteliğinde herhangi bir değişiklik yapmaksızın bu farklar; sol partilerin ve reformist veya sol sendikaların yasaklanmasından, rollerinin belli düzeyde sınırlandırılmasına kadar veya onların bazı guruplarından yararlanılması derecesinde kendini göstermektedir. Faşizmin iktidara gelişi bir burjuva hükümetin bir yenisiyle basit bir yer değiştirmesi değildir. Burjuvazinin, burjuva demokrasisinin sınıf egemenliğindeki devlet biçimini kaldırarak yerine bir başkasını, açık terörcü diktatörlüğünü kurmasıdır.

Faşist diktatörlüğün kurulmasında kitle tabanına dayanmak zorunlu değildir. Ancak faşizm, tekelci sermayeye bir kitle tabanı yaratmak amacındadır. Kitle tabanının faşizmin iktidara gelmesinden önce mi yoksa sonra mı gerçekleşeceği, ya da hangi kapsamda olacağı ülkenin somut koşullarına bağlıdır. 1920 ve 30 larda Almanya ve İtalya'da faşizmin iktidara gelmesinde kitle tabanı büyük rol oynamıştır. Ancak bugün, yarı sömürge ve bağımlı ülkelerdeki uygulamalar göstermiştir ki en gerici tekeller ordunun ve devlet aygıtının önem taşıyan kesimleri ile birlikte faşizmi kurabilmektedirler. Ondan sonradır ki ihtiyaç duyulduğu zamanda ve ölçüde, az ya da çok başarılı olsa da, kitle tabanının terör ve demagoji ile oluşturulması çalışılmaktadır.

Emperyalizm faşizme niye ihtiyaç duyar? Özellikle ekonomik ve sosyo-politik kriz dönemlerinde tüm krizi emekçi halkın omuzlarına yıkmak için ihtiyaç duyar. Yükselen devrimci işçi hareketlerini bastırmak ve sosyalizme karşı mücadele etmek için faşizme ihtiyaç duyar. Pazar sorunlarını çözmek ve dünyayı yeniden paylaşmak için, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde halkları sindirmek ve ülkeleri talan etmek için faşizme ihtiyaç duyar.

Özellikle 2. Dünya Savaşından sonra yeni-sömürgecilik döneminde emperyalist tekeller arasında dünyanın yeniden paylaşımı amacıyla kıyasıya bir rekabet ve mücadele başlamış ve halen sürmektedir. Yarı sömürge, sömürge ve bağımlı ülkelerde dünya emperyalist sistemi ile bütünleşmiş olan yerel komprador sistem ve emekçi halk kitleleri arasındaki çelişkiler, metropol ülkelerdeki kapitalist-işçi sınıfı arasındaki çelişkilerden daha keskindir. Komprador burjuvazi bu çelişkileri bastırmak için kah açık askeri, kah örtülü parlamenter düzen kurarak faşizmi uygular.

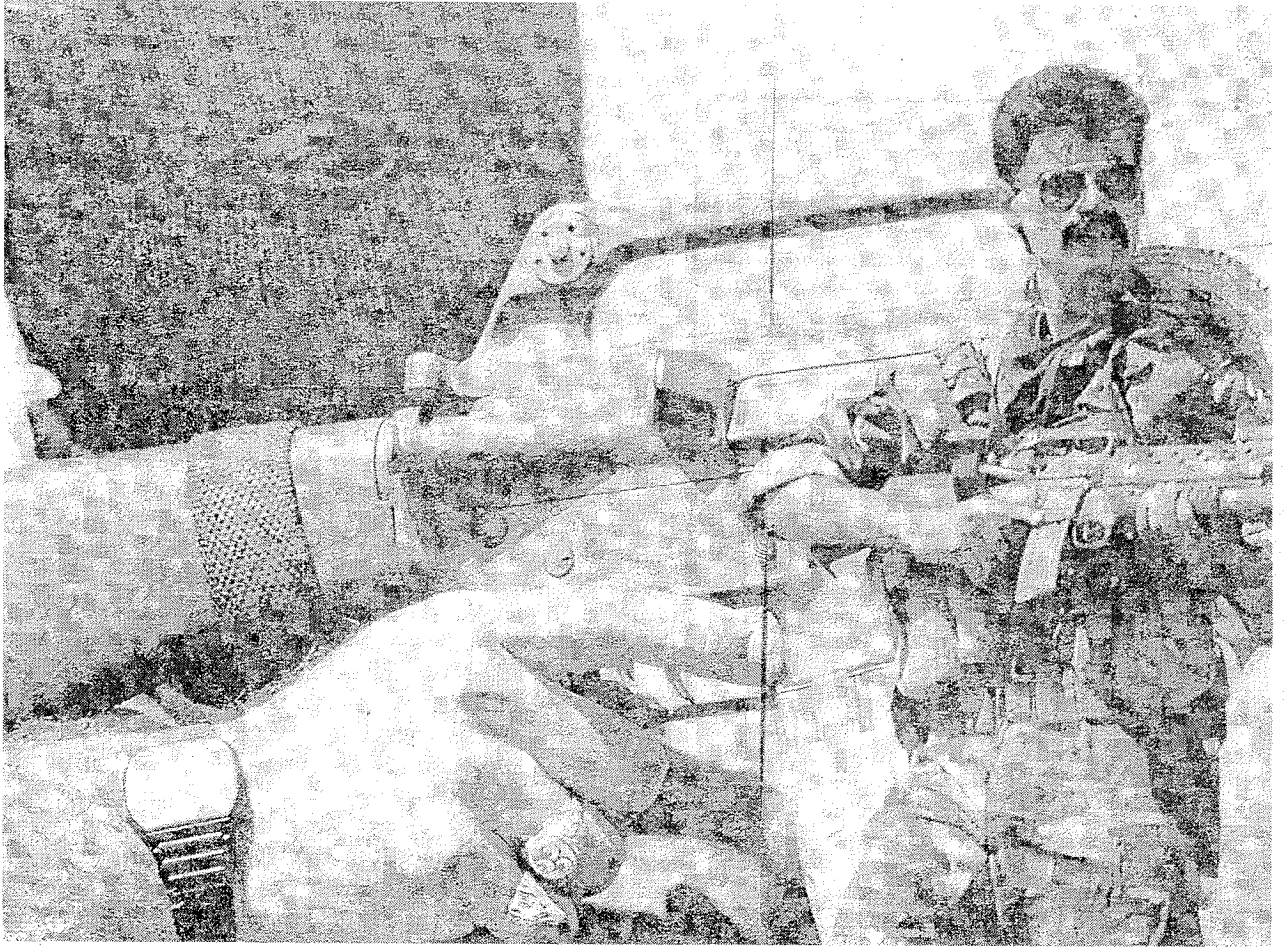
Faşizm kitleleri etkilemek ve tarafına çekmek için çeşitli yollar ve yöntemler kullanır. Kitlelerin en acil ihtiyaç ve taleplerine demagojik bir söylem tarzı ile yaklaşır. Kitlelerin geleneksel değerlerini, adalet arzusunu, hatta devrimci geleneklerini kullanır. Kendini, mazlum ve ezilmiş ulusun kurtarıcısı olarak gösterir. Bütün komşu ülkeler düşmandır ve ulusu esaret altına almaya çalışmaktadır. Toplum içerisinde birtakım hainler de bunlara yardım etmektedir. Kapitalizmin, emperyalizmin ülkeyi işgal ettiği, ülkenin elden gittiği, ulusun sınıflara bölündüğü, ulusal değerlerin bozulduğu demagojisi ile özellikle ekonomik krizden bunalan küçük-burjuva kitleleri, işsizleri, hatta işçi kitlelerini etkiler. Kitleler faşist ideolojinin temelini oluşturan bu milliyetçi ve şövenist demagojinin tuzağına düşer. Faşizm kendini toplumsal devrimci bir hareket olarak tanıtmaya çalışır. Hatta Alman faşistler "sosyalist" kelimesini utanmazca kendilerine isim

çelişkiler nedeniyle demokratik yöntemlerle ülkeyi idare edememesi gibi faktörler yatmaktadır.

Faşizme karşı ideolojik, siyasi ve pratik yaşamın tüm alanlarında aktif ve sürekli bir mücadele verilmeden faşizmin iktidarı önlenemez, faşist iktidarlar yıkılamaz. Her kim ki burjuvazinin gerici uygulamalarına ve bunun giderek vardığı faşizme karşı aktif mücadele vermez, o, faşizmin zaferine omuz vermiş olur.

Anti-faşist mücadele, her ülkede, o ülkenin toplumsal mücadele geleneklerine, sınıfsal yapısına, sosyo-ekonomik yapısına göre yöntemde farklılıklar gösterebilir. Fakat çağımızda tüm anti-faşist mücadelelerin üzerine oturtulduğu temel ilkeler vardır.

Önce faşizme karşı mücadelenin içeriğinin faşizmin sınıfsal yapısından dolayı anti-kapitalist ve anti-emperyalist olması gerekmektedir. Emperyalizme karşı mücadele edilmeden faşizme karşı mücadele verilemez. Faşizmin zaferini önlemek için işçi sınıfının aktif ve militan mücadelesi gerekmektedir. Toplum içerisinde faşizme karşı dirençli ve sürekli mücadeleyi verebilecek, örgütleyebilecek, yönlendirebilecek ve zaferle sonuçlandırabilecek tek sınıf işçi sınıfı ve onun öncü güçleridir. İşçi sınıfı tek bir vücut olarak kapitalizmin ve faşizmin saldırılarına karşı durabilmelidir. İşçi sınıfı bunu gerçekleştirebilirse, toplum içerisinde faşist demagojiye açık diğer toplumsal sınıf ve katmanları ya kendi tarafına çeker ya da tarafsızlaştırır ve böylece faşizmin kitle tabanı oluşumunu önlenebilir. İşçi sınıfına bu mücadelesinde siyasi ideolojik önderlik yapabilecek güçlü ve sağlam

olarak kullanmışlardır. Birçok devrimci söylem tarzını da kullanır, fakat gerçekte en gözü kara karşı devrimcidir. Faşizm ulusal yeniden doğuştan, titreyip kendine dönmekten, yeni tür demokrasiden bahseder, fakat gerçekte halkı ve ülkeyi yaşamın tüm alanlarında tam bir yozlaşma, karanlık ve çürümeye götürür.

Faşizm ulusal bağımsızlıktan söz eder, fakat gerçekte esas misyonu ülkeyi ve halkı yabancı emperyalizme teslim etmektir.

Kısaca faşizm halkın bağımsızlık, özgürlük hatta devrimci duygu ve taleplerine demagojik bir söylem tarzı ile hitap ederek, sömürerek iktidarını kurar ve sürdürür.

Faşizmin kitleler üzerindeki bu zaferinin arkasında, işçi sınıfının zayıflığı, örgütsüzlüğü ve doğru bir sosyalist önderlikten yoksun oluşu, doğal müttefiklerinden kopuk oluşu, sözde sosyalist geçinip gerçekte burjuvazi ile işbirliği yaparak emekçi halka ve işçi sınıfına ihanet eden sol partiler ve sendikalar, burjuva sınıfının kendi içindeki iç çelişkiler ve bu

bir devrimci partiye gereksinim vardır. Bu şekilde örgütlenmiş ve donanmış bir işçi sınıfının, faşizmin iktidara yürüdüğü veya iktidarda olduğu ülkelerde faşizmin zaferini önlemek veya faşizmi iktidardan indirmek, emperyalizme ve kapitalizme karşı sürekli bir mücadele verebilmek için ilk yapacağı iş Anti-faşist Birleşik cephenin kurulmasına önderlik etmektir. İşçi sınıfının müttefiklerine karşı uygulayacağı politikanın doğruluğu bu mücadelede önem kazanmaktadır.*** Böyle bir cephenin pratik oluşması, yine, değişik ülkelerde değişik biçimler alabilir. İşçi sınıfının örgütlülüğü ve pratik gelişim seviyesi, ülkedeki diğer sınıf ve katmanlarla olan ilişkileri, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve sosyalist hareket ile olan bağları böyle bir cephenin oluşumunun şeklini belirleyen faktörlerdir.

Faşizm konusunda kısaca, başlıklar halinde söylenen bu sözlerden sonra Kıbrıs gerçeğine dönersek karşımıza nasıl bir görünüm çıkmaktadır.

Önce Kıbrıs'ın yakın bir siyasi geçmişine bakalım. Kıbrıs halkı 1878'e kadar süren Osmanlı

imparatorluğu feodal iktidarının despotik yönetiminden sonra 1960'a kadar İngiliz emperyalist sömürge yönetiminin boyunduruğu altında yaşadı. Bu dönemlerde demokrasiden, demokratik yönetimden söz etmek olası değildir. 1917 Ekim devrimi tüm dünya emekçi halklarını ve ezilen halkları etkilediği gibi Kıbrıs halkını da etkilemiştir. İngiliz sömürge yönetimine ve sömürgecilğe karşı verilen mücadele sömürge yönetimince terör ve şiddetle bastırılmıştır. 1931 isyanından sonra baskı artırılmış, 1924'te kurulan Kıbrıs Komünist Partisi kapatılmış, kadroları dağılmış, işçi sınıfının devrimci siyasi ideolojik örgütlenmesi önlenmiştir. Bu dönemde İngiliz sömürge yönetiminin açık faşist yönetimi söz konusudur. İşçi sınıfının devrimci önderlikten yoksun kalıp paralyze olması nedeniyle meydan uzlaşmacı reformist işçi liderlerine ve işçi sınıfı adına konuştuğunu iddia eden AKEL gibi reformist bir partiye kalmıştı. Bu partinin ve liderlerinin Kıbrıs halkını İngiliz emperyalizminden kurtuluşa yönetmesi mümkün değildi. İşçi sınıfının bu konumundan yararlanan ve ada üzerinde emeller besleyen ABD emperyalizmi yerli ve Yunanlı uşakları vasıtasıyla halkın kurtuluş ve özgürlük duygularını tamamen Yunan milliyetçiliği temelinde kışkırtmakta geçikmedi. Bunun anti-tezi olarak İngiliz emperyalizmi adadaki Türk ulusal toplumunu kullanmış ve Türk milliyetinden halk kesimlerinin de Türk milliyetçiliği temelinde kışkırtılması gecikmemiştir. 1950'lerde Kıbrıs halkı İngiliz sömürge yönetiminin faşist uygulamalarının yanında her iki toplumda ayrı ayrı ve tamamen ırkçı, milliyetçi ve şövenist temeller üzerinde kurulan EOKA ve TMT örgütlerinin baskı ve terörüne maruz kaldı. Bu iki örgütün ikisi de klasik faşist örgütlenmelere örnekler. İkisinin de kökü dış emperyalist güçlere, Anglo-Amerikan emperyalistlerine dayanmaktaydı. İkisi de ırkçı, milliyetçi ve şövenist temeller üzerine kurulmuştu. İkisi de gerek karşı milliyetten emekçi halk kesimlerine, gerekse kendi içlerindeki sosyalistlere, devrimcilere, demokratlara, aydınlara ve işçi sınıfı üyelerine karşı açık terör uygulamışlardır.

Kitleleri kendi tabanlarına çekmek için halkın emperyalizmden kurtuluş ve özgürlük talep ve emellerini milliyetçi temelde kullanmışlardır. Gerçek emelleri, halkın İngiliz emperyalizmden kurtarıken Yunanistan ve Türkiye'ye bağlamak (enosis ve/veya

taksim yoluyla) suretiyle ABD emperyalizmine sunmakta. TMT'ye İngiliz sömürge yönetiminin göz yummasına rağmen, Türkiye kökeni nedeniyle objektif olarak o da ABD emperyalizminin hizmetinde idi.

Bu kapmanyayı yürüten bu örgütler, Kıbrıs'ın iki milliyetten işçi sınıfını aynı çatı altında siyasi, ideolojik ve örgütsel temelde birleştirici ve İngiliz emperyalizmine karşı devrimci bir kurtuluş savaşı verecek sosyalist önderlikten yoksun oluşunu çok iyi kullanmışlardır ve bu ortamın gerçekleşmesi için de her türlü faşist yönetimi kullanmışlardır.

1960 yılında Anglo-Amerikan emperyalistlerinin uzlaşmasıyla kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti Devletinin hükümeti ve üst düzey yöneticileri bu iki örgüt elemanları arasından seçilmişti. 1960'tan önce yer altında olan bu iki örgüt devlet olma temelinde yer üstüne çıkmışlardır. Kıbrıs halkı, İngiliz sömürge yönetiminin faşizminden kurtulmuş, Anglo-Amerikan yeni sömürgecilüğünün faşizminin kışkırtıcısına girmiştir. 1974'e kadar bu konumun sürmesi için faşizm kah kanlı kah kansız baskı ve terör yöntemleriyle Kıbrıs halkının Türk ve Yunan Milliyetçiliği temelinde bölünmüşlüğü ve parçalanmışlığının devamını sağladı. Böylece Anglo-Amerikan emperyalizmi, paralyze olmuş, bütünsel mücadele gücünü yitirmiş bir işçi sınıfı ve halkın üzerinde tahakkümünü sürdürmeye devam etmiştir.

1974'te ABD emperyalizminin tezgahladığı darbe ve onun neticesinde gelen Türkiye Cumhuriyeti ordusunun müdahalesi adanın coğrafi ve toplumsal olarak ikiye bölünmesi ve yarısının T.C.'nin fiili kontrolüne girmesi ile Kıbrıs'ta faşizmin etkili sınıfsal özünde herhangi bir değişiklik olmamasına rağmen farklı bir konuma geçmiştir. 1974'ten beridir adanın kuzeyi yaşamın tüm olanaklarında T.C.'nin egemenliği altındadır. KKTC devleti, devlet organları, hükümeti, meclisi tamamen vitrin vazifesi görmektedir. TC egemenliğinin kurduğu kolordu-elçilik eksenindeki sistemin organları görevini sürdürmektedirler. TC devletinin kendisi faşist niteliktedir. Bu bakımdan Kuzey Kıbrıs'ta demokratik bir düzen beklemek olası değildir. K.Kıbrıs'ta bulunah devletin niteliği de faşisttir. 1963'te devlet organlarını ve olanaklarını yitiren K.Türk faşizmine 1974'ten sonra bu olanaklar tekrar verilmiştir. Yani şu anda Kuzey Kıbrıs'ta faşizm iktidardadır.

Son günlerde sivil faşist örgütlenmelerinin hız kazanması birçok kesimde "faşizm geliyor" paniğine neden oldu. Ancak ifade edildiği gibi faşizm, hiçbir zaman bu adadan gitmedi ki gelsin hem de iktidarda olmak kaydıyla. Sivil faşist örgütlenmede artışın amacı nedir o zaman? İktidar buna niye gerek duymuştur?

Egemenler, toplumu son iki üç yıla kadar ganimet ekonomisi ile idare edebilmişlerdir. Ancak bu ekonomi tükenmiştir. Egemen T.C. ekonomisi de derin bir bunalıma girmiştir. Dolayısıyla Kuzey Kıbrıs ekonomisinde derin bir bunalım yaşanıyor. Egemenler bu krizi tamamen emekçi halkın ve işçi sınıfının omuzlarına yıkmışlardır. Uyguladıkları ekonomik paketlerin, programların anafikri budur. Halk kitleleri, önderlikten ve örgütlenmeden yoksun olmalarına rağmen bu olayın farkındadır ve egemenlere ve iktidarlara karşı öfke hergün artmaktadır. Halk adada süregelen savaş durumundan bıkmıştır. Barış ve özgürlük istemektedir. Gerek bugünkü statükonun gerekse Türkiye'ye yasal olarak bağlanmanın adaya barış ve refah getirmeyeceğinin bilincindedir. Yani halk artık faşizmin kendilerini nereye götürmekte olduğunu görüyor. Bu da barış istemeyen halkı istedikleri gibi sömüren egemenlerin ve arkalarındaki gerçek iktidar gücünün teşhir ve tecritini getirir. Faşist iktidara karşı halkın giderek başkaldırısını getirir. İşte, egemenlerin bunu önlemek için kitle tabanına ihtiyacı vardır. İşte bu anda sivil faşist örgütlenme gündeme gelmiştir. Yıllardan beridir, özellikle Kıbrıs sorunu konusunda çıkmaza girdiklerinde, egemenler, "Kurum ve Kuruluşlar" adı altında bir dizi örgütü harekete geçirmeye çalışmışlar, fakat sonuçta başarılı olamamışlardır. Bu örgütler kitleleri faşizmin amacı doğrultusunda harekete geçirememiştir, ne de sindirebilmiştir. Bunun üzerine bugünlerde gerek örgüt bazında gerekse militan bazında özellikle Türkiye Cumhuriyeti'nden ithal bir sivil faşist örgütlenme sürecine girmiştir. Bunlar vasıtasıyla kitle tabanı oluşturmaya çalışılmaktadır. Bunlara devletin tam desteğinin yanında, destek olarak başta Mücahitler Derneği, MDD, MAP, gibi TMT kalıntısı dernek ve örgütlerin başını çektiği "Kurum ve Kuruluşlar" da "Ulusal Konsey" yaygarasına başlamışlardır. Göstermelik olan bir meclise ve sistem partilerine bile gereğinde tahammül edemeyeceklerini açıkça ortaya koymaktadırlar. Zaten bir yıldan beridir açıkça sürdürülen "Başkanlık sistemi" tartışmaları da boşuna değildir.

Kısaca, Kuzey Kıbrıs'ı ele alacak olursak faşizm tüm kurumları ile iktidardadır. İçinde bulunulan ekonomik ve politik şartlar faşizmin kitle tabanı ihtiyacını doğurmuştur. Sivil faşist örgütlenme bu ihtiyacın gereğidir.

FAŞİZME KARŞI NE YAPILMALIDIR?

Önce temel ilkeyi tekrarlamakta yarar vardır. Anti-faşist mücadele kaçınılmaz olarak anti-emperyalist mücadeleyi de içermelidir. Yani Kıbrıs'ta anti-faşist mücadele devrimci bir mücadele olmalıdır. Faşizm iktidardadır. Bu iktidarı yıkmadan ve bu iktidarın arkasındaki egemen gücü ve dolayısıyla emperyalist güç ve güçleri ülkeden atmadan faşizme karşı başarı kazanılamaz. Tabi burada vurgulamak gerekir ki bir emperyalist güçten kurtulup diğer emperyalist güce veya Avrupa Birliği gibi emperyalist bloka katılmak da faşizme karşı zafer kazandırmaz ve hatta faşizmi iktidardan da indirmez.

Anti-faşist mücadelenin önünde işçi sınıfı olmalıdır. Ancak bugünkü haliyle Kıbrıs Türk işçi sınıfının bu mücadeleyi yönlendirecek siyasi, ideolojik bir örgüt, partisi yoktur. İşçi ve emekçi halk adına konuşan partiler ve sendika liderleri faşist sistemle bütünleşmişlerdir. İşçi sınıfı ne ideolojik ne de örgütsel olarak örgütlü değildir. Anti-faşist, anti-emperyalist birleşik cephenin subjektif şartları maalesef yeterli değildir dolayısıyla kendine sosyalist, devrimci diyen her şahıs, örgüt, çevre bu oluşumun siyasi ideolojik tabanını oluşturmakla sorumludurlar.

İlerici sendikacılar ise, uzlaşmacı liderlikleri teşhir edip tüm ülke çapında anti-faşist, anti-kapitalist sendikal birliği sağlamak için sendikal kitle içinde çalışmalıdırlar. Ekonomik krizi egemenlerin omuzuna yıkmak için genel grevler dahil her türlü eylemi örgütlemeli, işçi ve emekçi halkı politize etmek için bu grevleri politik arenaya çekmelidirler. Her duyarlı birey, örgütlü olduğu ister kültür derneği, ister meslek örgütü, ister çevre örgütü, ister kadın örgütü, ister gençlik örgütü ne isterse olsun örgütünün anti-faşist hareketlere katılımını sağlamak için elinden geleni yapmalıdır. Devrimci, sosyalist siyaset ve ideolojinin bu hareketlerle birleştirildiği ölçüde anti-faşist, anti-emperyalist birleşik cephenin temelleri atılmış olacaktır.

KUTLU ADALI

AYHAN HİKMET

AHMET M. GURKAN

ÖZER ELMAS

MEHMET ÖMER

MUTAHARREM ÖZDEMİR

ERGÜN TÜCCAT

MUSTAFA ERTAN

SADIK CEMİL

İngiltere'de seçimleri kim kazandı...**(Baştarafı Sayfa 6'da)**

Bir zamanlar Kıbrıslılar'ın dillerinden düşmeyen İngiliz sağlık servislerinde ise durum içler acısı.

Ameliyata ihtiyacı olup da sırada bekleyenlerin sayısı 1.1 milyon. Hastahaneler kapatıldığı için serbest bırakılan akıl hastaları sokaklarda insan öldürmekten geri kalmazken bu konudaki duyarsızlık ise işin cabası...

King's Fund (bağımsız tıbbi araştırma örgütü) raporuna göre daha fazla yatırım olmadan sağlık servislerini iyileştirmek olanaksız. Bunun yanında King's Fund ayrıca yoksullar arasında ölüm oranının zenginlere kıyasla iki katı fazla olduğunu belirtiyor. Yoksul bir aileden gelen 15 yaşından küçük bir çocuğun ölme oranı, zengin bir ailenin çocuğuna kıyasla iki katı. Bu da sağlık servisinin genel olarak iyileştirilmesi ile düzeltilemez. İşçi sınıfının yaşam standartlarını ciddi bir şekilde yükseltmek gerek.

İşçi Partisi, bürokrasiyi azaltarak parayı doğrudan servislere yönlendirmekten bahsediyor. Thatcher ve Muhafazakar Parti döneminde devreye sokulan yüksek maaşlı bürokratların işine son vermeye ve sağlık servislerini radikal bir şekilde düzeltmeye de niyetli olmadığını söylüyor. Diğer yandan sürekli olarak sayıları azalan hasta bakıcıların ve sağlık personelinin adil maaş talebine ise tıpkı Muhafazakar Parti gibi "para yok" demeye başladı bile...

Veriler, 1996'da 20 milyon suç işlendiğini, fakat bunların 5.1 milyonunun polise bildirildiğini gösteriyor. Hapishaneler tıklım tıklım. Öyle ki, hapse mahkum edilenlere yer kalmadığından ABD'den hapishane gemisi kiralamak zorunda kalındı. 21 yaşından küçükler arasında suç işleme oranı işsizlik gibi çok yüksek. Polis ve araştırmacılar suç oranını yoksulluğa bağlarken siyaset adamları bunu kabul etmek istemiyor bile.

İşçi Partisi "sıfır tolerans" gibi laflarla suç oranını azaltabileceğini öne sürüyor. Sen yoksul ve işsizlerin yaşamlarını iyileştirme, sonra da "sıfır tolerans" lafları ile herkesi aldat. Kaldı ki "sıfır tolerans" yatırım gerektiren bir girişimdir ve suç işlemleri ortadan kaldırmaz. Bir yandan milyonlarca silah ve vergi kaçakçılığı ile güçlenen tekellere ve kara para aklayan işletmelere dokunmayacaksınız, işsizliği ciddi şekilde

çözmeyeceksin sonra da "sıfır tolerans" diyeceksin!

İşçi Partisi'nin ekonomi, sağlık, eğitim ve suç işlemlere karşı sunduğu çözümler Muhafazakar Parti'den farklı değildir. Farklı olan onları sunuşudur. Bir yandan tekellere güven vereceksin sonra da ben "Yeni İşçi Partisi'yim" diyeceksin!

Fakat Muhafazakar Parti'nin emperyalist entrikalarından, onların yarattığı yıkımdan kurtulmak isteyen yığınlar bu partinin elinden kurtulmaya kararlıdır. Nitekim yığınlar, Muhafazakar Parti'yi hükümetten devirmek amacıyla taktik oy kullandılar ve kazanabilecek muhalefet milletvekillerini desteklediler.

Seçimlerden sonra İşçi Partisi %44.2 oy sayısı ile parlamentoda 179 çoğunluk sağlarken Liberal Demokrat Parti de milletvekili sayısını 42'ye yükseltti. Londra emperyalist para borsası seçimi İşçi Partisi kazandığı halde ilk kez değer kazandı. Demek ki emperyalist işletmelerin kendilerini bu kadar güvencede hissetmelerinin sadece bir nedeni vardır: Yeni İşçi Partisi işçilerin değil, emperyalistlerin arzularını hayata geçirmek için hükümete gelmiştir.

Nitekim, İşçi Partisi'nin yaptığı ilk uygulamalar para borsasına güven vermeye yönelik oldu. Örneğin, Merkez Bankası'nı faiz belirlemede serbest bırakarak emperyalist işletmelerin uzun vadede daha istikrarlı bir ortamda çalışmalarını sağladı. Fakat İşçi Partisi ve lideri Tony Blair bununla da kalmadı. Emperyalist çıkarları korumak ve emperyalist dünya siyasetine daha da etkin hizmet etmek amacıyla, ünlü emperyalist Margaret Thatcher'e gururla danışmaktan geri kalmadı.

İşçilerin çıkarlarını savunduğunu ileri süren İşçi Partisi, iki-üç haftada emperyalist koltuk değneği olduğunu yine açığa vurarak gerçek yüzünü göstermiştir.

İşçi Partisi Dışişleri Bakanı Cook, gerek seçim sırasında, gerekse seçimden sonra Kıbrıs'ta emperyalist İngiliz askeri üslerini kapatma arzuları olmadığını belirtti. İnsan haklarını sürekli dillerinden düşürmeyen siyaset adamları ikiye bölünmüş olduklarını bir kez daha kanıtladılar. İşçi Partisi'nin seçim borazanlığını yapan Londra Toplum Postası, sözde ilerici ve yurtseverlerin kulakları cınlasmış!

sürecin sopasıdır.

Türkiye'de özelleştirme

Türkiye'de yaklaşık on yıldır özelleştirme rüzgarları esiyor. Özelleştirme ihalelerine giren firmalar daha çok hükümet eden siyasi partilere yakın kesimlerdir.

Turgut Özal'la başlayan özelleştirmeler günümüze kadar devam etmiş, on yıllık bir süre sonunda yaklaşık 4 milyar dolarlık bir gelir elde etmiştir. Görüldüğü gibi, özelleştirme beklenen düzeyde yürütülmemiştir. Sümerbank, Et Balık Kurumu Kombinaları, TOFAŞ, elektrik ve çimento, SEK işletmeleri, kimi küçük kamu bankaları özelleştirme programı içinde yer aldılar.

Özelleştirme bürokrasi ve hükümetteki kimi etkin güçlerin işine yaramış ve bunların çevrelerini zengin etmiştir.

Özelleştirmenin yeterince hızla ve geniş çaplı yürütülmemesinin nedenlerinden birincisi; yabancı sermayenin Türkiye'ye yeterince ilgi göstermemesidir. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki sosyalist devletlerin yıkılmasıyla birlikte emperyalist sermaye daha çok bu alanlara yönelmiş, Türkiye ikincil, hatta üçüncül plana düşmüştür.

İkinci neden; Türkiye'deki siyasal istikrarsızlıktır. Siyasal iktidar yabancı sermayeye güven vermemektedir.

Üçüncü nokta olarak; Türkiye'deki yasal mevzuatın kimi engelleri taşımasıdır. Bu engeller hükümetin uygulamalarıyla bağlanmıştır.

Dördüncüsü ise; alt yapı yetersizliğinin kendisidir.

Tüm bu dezavantajlar yerli tekellerin güçsüzlüğü ile bütünleşince özelleştirme istenilen sonuçları vermemiş, sağ çevrelere yönelik politik bir vaad niteliğini aşmamıştır.

Kuşkusuz dünyadaki başarısız özelleştirme girişimlerinin Türkiye'yi de etkilediği söylenebilir.

Özelleştirmeyi geniş kapsamlı bir şekilde uygulayan iktidarlar çabuk yıpranmış ve güçlü muhalefet hareketleriyle karşı karşıya gelmişlerdir.

Özelleştirmenin mimarı Margaret Thatcher'ı özelleştirme sonucu ortaya çıkan tepkiler alaşağı etmiştir. Bunun için Türkiye'de özelleştirme yapılırken gayet temkinli davranılmakta, kitleler ürkütölmek istenmemektedir. Zonguldak madenlerinin kapatılmasına yönelik tepkiler henüz hafızalardadır.

Yine Rusya, Polonya, Arnavutluk, Bulgaristan, v.b. ülkelerdeki özelleştirmelerin yarattığı yıkım ortadadır. Bu yıkıma hiçbir iktidar dayanmamıştır.

Refahiyol hükümeti döneminde ise RP muhalefetteki anti-özelleştirme tavrını bir kenara iterek keskin özelleştirmeci kesilmiş ve ihalelere MÜSİAD'ı da dahil ederek hükümet olmanın nimetlerine dört elle sarılmıştır.

Ayrıca Refahiyol hükümetinin iradesizliği ve yıpranmış olması onu özelleştirme politikalarından şimdilik uzakta tutacağı benziyor.

Oligarşi devletin denetimindeki KİT'leri ve hizmet sektörlerini emperyalist tekellerin, işbirlikçi tekeli burjuvazinin hizmetine sunmaya yönelmiştir.

1996 yılı için özelleştirmelerin hızlandırılması öngörüldüyse de bu gerçekleştirilememiştir. Gerekli yasaların çıkarılmaması, KİT'lerin yeterince cazip hale getirilmemesi için alınması gereken idari ve ekonomik önlemlerin tamamlanamaması IMF, Dünya Bankası, OECD gibi emperyalist kuruluşların tepkilerine yol açmıştır. Bu dayatmalar Refahiyol hükümetinin kaynak sıkıntısıyla çakıştığı noktada özelleştirmelere hız verilmiş, ilk etapta bankalar, limanlar, elektrik özelleştirilirken en cazip yatırımlar olan Ereğli Demir Çelik ve PTT'nin T'sine ilişkin engeller ise ortadan kaldırılmıştır.

Emperyalist tekeller esas olarak telefon, enerji, ağır sanayi gibi alanlara talip olmaktadır, bundan amaç, bu alanların karlılığının yanısıra ekonominin ana sektörlerini ele geçirip denetim altına alarak yeni-sömürge ülkeler üzerindeki egemenliklerini daha da pekiştirmektir.

Özelleştirmenin acı sonuçları ve halkların yükselen sesi

Tüm bunları ana başlıklar halinde sıralarsak şunları görürüz:

*Emekçi halklarımız daha da yoksullaşacak, oligarşi ile emekçi sınıfların ulusal gelirden pay alma oranları arasındaki uçurum daha da derinleşecektir.

*İşsizlik, işten atmalar, sendikasızlık ve örgütsüzlük yaygınlaştırılacaktır. Hizmetler taşeronlara aktarılacağından işçi sınıfı karşısında devleti değil, taşeronları bulacaktır. Dolayısıyla, devlet tepkiler karşısında kendini geri plana alarak kamofle edecektir.

*Devletin ekonomik-sosyal yatırımları özel sektöre devredileceğinden taşeronluk sistemi ile sendikaların ehlileştirilmesi operasyonu atbaşı gidecek, işçi sınıfına ve örgütlülüklerine saldırılar hız kazanacaktır.

*Küçük ve orta ölçekli üretime yönelik

sübvansyonlar (gübre ve tarım ilaçları, tarım araçlarına düşük vergi alınması v.b. ile ekmek, süt, eğitim, sağlık v.b. alanlardaki devlet destekleri) KİT'lerin satışıyla birlikte kalkacağından yoksullaşma artacak, devlet eğitim, sağlık gibi alanlardan artan ölçüde elini çekeceğinden sosyal güvence yoksulluğu boyutlanacaktır.

*Varolan hak ve özgürlüklere yönelik saldırılara hız kazandırılacaktır.

*Kimi alanlardaki yerli, ucuz ve bir ölçüde dayanıklı ürünlerin yerini pahalı, dayanıksız yabancı ürünler alacaktır. İflaslar ve kapanan yerli işyerleri artacak, yerli üretim gerileyecektir.

*İlk etapta belirli bir döviz girdisi sağlayacak olan devlet, kısa bir süre sonra giderek büyüyen bütçe açıkları sorunu ile uğraşacaktır. Özelleştirmelerin ciddi boyutta uygulandığı ABD ve İngilterede büyüyen bütçe açıkları ve borçlanma sorunu önlenememiştir. Özelleştirmelerin uygulandığı yeni-sömürgelerde ise bu durum daha da vahim bir hal almıştır.

*Özel sektör, ülkenin ve dünyanın ekolojik dengesini bozan, çevreyi alabildiğine tahrip eden bir üretim anlayışıyla hareket edecektir.

*Devletin ekonomi üzerindeki denetim olanakları en aza indirildiği koşullarda burjuva parlamentolarının işleyiş gözetleme ve olumsuzlukları giderme noktasında adımlar atması da nerede ise olanaksız hale gelecektir.

*Kapitalizm insanı bireyselleştiren ve küçük dünyasına hapseden bir sistemdir. Özelleştirme politikalarıyla birlikte sosyal devlet olma iddialarından da vazgeçen kapitalis ülkelerde toplumsallığın yeri bütünüyle bireyselliğe terk edilecektir. Özelleştirmeciliğin ABD ile birlikte öncülüğünü yapan İngiltere eski başbakanı Margaret Thatcher "toplumsal diye bir şey yoktur; yalnızca bireyler ve aileler vardır" ("Woman's Own dergisi, Ekim 1987) derken kapitalist sistemin mantığını da sergilemiş oluyor.

Walter Russell Mead ise "Yeni Dünya Hükümeti" olarak tanımladığı emperyalist sistemin mantığını şöyle özetliyor:

"Yeni Dünya Hükümeti, yere sağlam basacaktır. Yerel yurttaşların dışlarının sökülmesi, sendikaların ehlileştirilmesi ya da kolu kanadı kırılması, çevrecilerin ve tüketici çıkarlarının savunucularının saf dışı bırakılması olacağı, evrensel bir şirket ütopyası." ("Bushizm..." Harper's Magazine, Eylül 1992, s.38)

Özelleştirme-taşeronlaştırmalar-globalleşme-küreselleşme demagogileriyle, çarpıtmalarıyla iç içe yürütülüyor. Emperyalizmin ideologları ideolojisiz, çalışmasız toz pembe bir dünya tablosu çizmeye ve halkların bilincini çarpıtmaya çalışıyorlar.

Globalleşme-küreselleşme, tekeli sermayenin karları karşısında işçi ve emekçilerin payı hızla küçülüyor, parçalanıyor. Tekellerin evrenselliliği zenginliği karşısında kitleler örgütsüz, savunmasız, işsiz ve yoksulluk içinde bir yaşama sürükleniyor. Sermaye egemenliği yüceltirken emekçilerin yaşam ve iradeleri köreltiliyor, karanlığa mahkum etmek isteniliyor.

Emperyalist tekellerin tüm bu saldırıları karşısında halklar suskun kalmıyor. İşçi-emekçi hak ve özgürlüklerine karşı sermayenin başlatmış olduğu saldırılara dünyanın her tarafından alttan alta bir ses yükselmektedir. Bu ses emekçi halkların, dünya işçi sınıfının sesidir.

Grevler, gösteriler, silahlı-silahsız direniş ve çatışmalar, ayaklanmalar, tüm bunlar emekçi halkların silahlarıdır. Bu silahlar, insanlığın itildiği bu yıkım, yoksullaşma ve sefalet karşısında susa bilir mi?

Halklar yenilmez, halklar susturamaz.

Özelleştirme**(Baştarafı Sayfa 14'de)**

Ekonominin belirli sektörlerinin özelleştirilmesi devletin niteliğini, işlevlerini değiştirmez. Aksine, devlet tekellere hizmet noktasında daha etkin ve örgütlü bir güç haline getiriliyor. Bir takım "yük"lerden arındırılarak uzun vadede yıpranmasının önüne geçiliyor. Böylece her şeyden önce, devlet işveren olarak halkın karşısına daha az çıkmış oluyor.

Büyük üretim sektörlerindeki emek gücü, işçi kesimi özelleştirmelerle birlikte parçalanıyor yada işsizlikle yüzyüze geliyor. İşçilerin örgütlenme ve direnme gücü kırılıyor.

Tekeller ele geçirdikleri üretim sektörlerinde birbirine zincirleme şekilde bağlı şirketler yaratarak yada taşeronlaştırmaya başvurarak işçiler arasındaki birliği ve dayanışmayı önlemeye çalışıyorlar. Bu anlamda, özelleştirme, emek güçlerinin dağıtılması, örgütlenmelerinin engellenmesi, hak ve özgürlüklerinin kısıtlanması, gasp edilmesi demektir. Bu süreç bugün her alanda işlemektedir. devlet bu azgın, vahşi

Yorum

BİR KONSER ÖNCESİ

Kıbrıslılar 1974 tarihinden sonra ilk defa bir araya gelmiyorlardı. Ancak son 4-5 yılda toplantı ve görüşmeler sadece küçük aydın gurupları arasında yapılıyordu. Konser ise Kıbrıs halkını bir araya getirecekti. Politikaları milliyetçiliğe dayanan her iki taraftaki emperyalizm işbirlikçilerinin hoşuna gitmedi. Ama talimatı veren de büyük patronları ABD idi. Nasıl yapmalıydı da bu durumdan kurtulmalıydı diye düşündü her iki tarafın işbirlikçileri...

Rum Burjuvazisi yıllardır mülkiyet hakkını öne çıkararak Rum halkını sömüren ve bu sayede koltuklarında oturan siyasiler, Rum Burjuvazisi ve aynı sınıfa dahil olan Karapapazlar veryansın etti. Ya Kuzey'de ne oluyordu? Faşistler TC devletinden aldıkları talimat ile sokağa dökülürken gene aynı devletin TV'si konseri naklen yayınlayarak iki yüzlü siyasetini sürdürüyordu. Ülkeye hükümet ettiklerini sanan kuklalar ise BRT'ye verdikleri talimatlarının nasıl uygulandıklarını seyreliyorlardı. BRT de fazla abartmıştı hani, ama "Olsundu! Eyiydi!"

İçlerindeki korku abartılı yalanlarından belli oluyordu. Nasıl korkmasınlar? Bütün siyasi varlıkları, koltukları, mal-mülkleri ve keseleri emperyalizmi destekleyen milliyetçi siyasetlerine karşı binlerce insan hem de halk, bir araya geliyordu. Allahtan BRT vardı bir de Karapapazın Logo'su ki morallerini düzeltiyordu. Hem sokakta uluyan itleri de vardı ya, şimdilik rahattılar.

GÖZLEMLER

19 Mayıs günü saat 19.00 sularında, araçların

TAKSİM SAHASI

Konser için büyük bir sahne, mükemmel bir ışık ve ses düzeni kurulmuş Taksim Sahası'ndaki yılların pisliği temizlenmiş, kısaca paranın gücü konuşmuştu. Ancak hızlı, hareketli ve çok yüksek sesli pop parçaları genelde orada toplananların kulak zevkine hitap etmemiş olmalıydı ki, insanlar daha çok birbirlerine bir tutam karanfil, biraz tebessüm ve birkaç kelime ile de olsa konuşmayı tercih etti. Konser süresince Türkçe sloganlara Rumlar katılamazken, Rumca sloganlara da Türkler katılamadı. Sonuçta Kıbrıs'lıların ancak İngilizce "We want Peace" sloganına hep beraber katılması dikkatli dikkatli düşündürdü. Konser bitiminde iki kesimden Kıbrıs'lıların arkalarına bakarak ayrılması dramatik bir görüntü oluşturdu.

BİR KONSERİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Konsere ABD direktifi ile organize eden BM'nin'in dünya barışındaki başarısızlıkları herkesce malumdur. Emperyalist siyasetin çerçevesindeki çözümler emperyalistlerin çıkarı doğrultusunda olacaktır. Bütün dünyada emperyalizmin çıkarları dünya halklarının kanı, gözyaşı, göçü ve ölümü pahasına yerli burjuvaların işbirlikçiliği ile uygulanmaktadır.

En küçüğünden en büyüğüne bu siyaset emperyalist siyasettir. Buna hizmet etmektir.

Kıbrıs'ı kan ve göz yaşına boğan adayı parçalayan halkını göçe zorlayan Anglo-Amerikan emperyalistleri

küçüğünden en büyüğüne emperyalist siyasettir.

Dünya halklarını bugünkü zulüm ve tutsaklığının nedeni dünyaya hakim olan emperyalist siyasetidir.

YOLDAŞLAR

Bu uzun mücadelede etraf ateşten çemberdir. Emperyalistlerle el ele verip özelde Kıbrıs'a genelde dünyaya barışı getirmek hayalinde olanların hayal kırıklığına uğraması kaçınılmazdır. Kendine sosyalist diyen herkes bilmelidir ki işçi sınıfı ve onun önderliğinde halkın çıkarları gerçek barıştan ve halk demokrasisinden yanadır. **Kıbrıs'ta emperyalist düşümü çözebilecek yegane güç Anti-Emperyalist Halk Cephesi'dir.** Toplumun çıkarlarına hizmet eden gerçek bir barışa, tutarlı halk demokrasisine, Bağımsız Birleşik Kıbrıs'a giden yol budur. Ancak bu çatı altında örgütlenen Kıbrıs'lılar emperyalist yumuşama siyasetinin çerçevesini kendi çıkarları doğrultusunda genişletip ve sonra da yarabilirler.

Kıbrıs'lı sosyalistler olarak dünya siyasetindeki görevimiz özelde Kıbrıs'tan genelde dünyadan emperyalizmi def etmektir. Dünya Halklarının tek çıkarı bundadır. Bu mücadelenin önderi ise Marksizimle donanmış işçi sınıfıdır.

Başyazı

(Baş tarafı sayfa 1'de)

çünkü, konserin yapılacağına açıklanması ile birlikte gerek güneyde, gerekse kuzeyde, Kıbrıs halkının birleşmesi önünde engel oluşturan barış düşmanı, ırkçı, milliyetçi faşist güçler yine derhal faaliyete geçmişler ve halkın konsere katılımını engellemek için halkı tehdit etmişler, açıkça terör estirmişlerdir. Kuzey Kıbrıs'ta egemenler basın-yayın organlarıyla, demeçleriyle halkı konsere soğutmak için ellerinden gelen herşeyi yapmışlardır. Bu yetmemiş, konser günü, T.C. den getirttikleri ülkücü faşist sürüleri, polis desteğinde Burak Kut'un otobüsüne saldırmışlardır. Ülkücü faşistlerin hedefleri Rum milliyetçiliği değildir. Çünkü Rum milliyetçiler ve faşistler de aynı anlarda güney Lefkoşa sokaklarında Rum halka terör estirmekle meşguldüler. İkinin de bulunduğu ortak hedef Kıbrıs halkının barış, kardeşlik ve özgürlük umutlarıydı, Kıbrıs halkının, kendisiydi, geleceğiydi.

Kıbrıs'ın Rum ve Türk emekçilerinin ve halkının basit bir konsere bile biraraya gelmesine tahammül edemeyen Rum ve Türk faşist güçler her olanağı kullanarak, aynı merkezden komuta alarak harekete geçiyorlar. Kuzey Kıbrıs'ta ülkücü faşistler gerek T.C, gerekse yerel resmi kuruluşların her türlü desteğine sahiptirler. Kitlelerin, kameraların, polisin gözü önünde her türlü saldırı ve vahşeti sergiliyorlar, silahlarıyla sağa sola ateş açıp etrafta terör estiriyorlar ancak kimse tutuklanmıyor, cezalandırılmıyor, "sınır dışı" edilmiyor.

Tırmandırılan sivil faşist örgütlenmeye, resmi ve sivil faşist saldırılara karşı halkın tüm demokratik güçlerinin oluşturacağı "Anti-faşist, Anti-emperyalist Cephe", kendini her geçen gün biraz daha dayatmaktadır. Sadece konserler, spor karşılaşmaları gibi etkinlikler bizi hedefe ulaştırmaz. Tam tersine, bu tür etkinlikler halkın anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesini sulandırmak ve saptırmak için, bu etkinlikleri düzenleyen emperyalistleri ve/veya ajanlarını barışçı göstermek için kullanılır. Kıbrıs halkının kalıcı ve temelleri sağlam ilkelere oturmuş mücadele birliklerine ve birlikliklerine ihtiyacı vardır. Faşizmin dayatmalarına yanıt vermek gerek kuzeyde, gerekse güneyde başta emekçi örgütleri olmak üzere tüm sosyalist, demokrat ve ilerici güçlerin sorumluluğundadır.

bölgeye sokulmaması nedeni ile تنها Lefkoşa sokakları alışılmadık bir yaya kalabalığı ile karşılaştı. Her köşeden genç yaşlı ve çocuklu aileler Ledra Palas barikatında toplanmaya başladı. Saat 20.00'de girişler başladığında yüzlerce insan barikatta birikmişti. Ama polis kontrolünden geçiş çok vakit alıyordu. Tek tek yoklama davetiye, Kimlik Kartı ve BM listesinden isim kontrolü geçişleri nerede ise durduruyordu. Zaman ilerledikçe heyecanlı, meraklı ve umutlu kalabalık 1000'i geçmişti. İzdiham ve öfke ısıklı, alkışlı protestolara ve "Kıbrıs'ta Barış Engellenemez" sloganına dönüştü. Bir kısım yurttaş geri dönmeyi yeğlerken, bir kısım ise listede ismi yok geçişle ilgili geri çevrildi. Bunların ellerindeki biletlerin alıkonulduğu gözlemlendi. Konserin başlama saati yaklaşırken tansiyonun yüksek olduğu bir esnada UN eskortluğunda kalabalığı yararak gelen Mehmet Ali Talat ve Ferdi Sabit Soyer partililerinin isyanına "Sakin olun, hiç merak etmeyin durun içeri geçelim da biz içerden halledeceğiz." diyerek yatıştırdı ise de partilileri onları ancak uzun süre sonra içeri girdiklerinde özel türbünlerinde uzaktan görebildiler.

onların emperyalist siyasetleri değildir?

Ya Orta ve Kuzey Afrika'daki Fransa'nın siyaseti nedir? Çeyrek asırdır Mobutu diktasını Fransa'ya borçlu değildir?

Yugoslavya parça parça olup, kan gölüne dönerken Alman siyasetinin adı nedir?

Bütün dünyanın belalısının İngiliz siyaseti halkçı mı, barışçımıdır?

İrlandalılara soralım isterseniz.?

İspanya'nın Bask bölgesindeki insanlara İspanyol siyasetini soralım?

Filistin'de kadın, çocuk, yaşlı atmadık taş bırakmazken siyonizmi hangi siyaset ayakta tutar?

TC devleti komşu ülkelerdeki Türk asıllıları ayağa kaldırırken bu insanların göçü ve sefaleti uğruna hangi siyaseti gütmektedir, beslemektedir? Yoksa azınlık halkarını koruyor?

Bu arada TC devletindeki Kürt azınlığın paylarına da yağlı kurşunlar düşüyor.

Karapapazların hala beslediği Enosis siyaseti, Yunanistan'ın siyasetinin adını koymuyormu?

Bu siyasetin adı emperyalizmdir. En

DAÜ-SEN YÖNETİM KURULU BAŞKANI İBRAHİM SEZAI İLE RÖPORTAJ

KSG: DAÜ-SEN'nin tarihçesini kısaca anlatır mısınız?

İbrahim Sezai: DAÜ-SEN 1984 yılında Yüksek Teknoloji Enstitüsü Çalışanları Sendikası" ismi ile kurulmuştur. 1986 yılında Yüksek Teknoloji Enstitüsü'nün üniversiteye dönüştürülmesiyle de sendika ismini DAÜ-SEN olarak değiştirmiştir. DAÜ-SEN (Doğu Akdeniz Üniversitesi Akademik Personel Sendikası) DAÜ'de akademik personel arasında örgütlenmiştir. DAÜ'de öğretim elemanı olan herkes sendikamıza üye olabilir. Şu anda 110 civarında üyemiz vardır ve bilebildiğim kadıyla KKTC üniversiteleri içinde akademik personelin örgütlendiği başka bir sendika yoktur.

KSG: DAÜ'yü tanıtır mısınız?

İ.S.: DAÜ'nün tarihçesi 1979 yılına kadar uzanır. O tarihte "Yüksek Teknoloji Enstitüsü" adı ile açılan eğitim kurumu 1986 yılında Üniversite'ye dönüştürülmüştür. DAÜ bir vakıf üniversitesidir ve 1986 yılında çıkarılan bir yasa ile yönetilmektedir. Üniversitede eğitim paralıdır, 9000'e yakın öğrencisi ve 370 civarında öğretim elemanı vardır. Üniversitede 19 bölümde 4 yıllık lisans eğitimi yanında master ve doktora eğitimi de yapılmaktadır. Eğitim dili İngilizce olduğundan üniversiteyi kazanan ancak İngilizce bilgi düzeyi olmayan öğrenciler önce Hazırlık Okulundan eğitim görürler.

KSG: Ülkemizde üniversitelerin akademik-bilimsel yönünü inceler misiniz?

İ.S.: Üniversitelerin temel iki işlevi vardır. Birincisi bilimsel araştırmalar yolu ile bilim üretmek, ikincisi ile öğrencilere bilgi aktarmaktır. Bunlardan birincisini ele alırsak, bilimsel araştırma çok pahalı bir iştir. Batı üniversitelerinde bilimsel araştırmalar için gerekli mali finansman endüstri ve devlet tarafından sağlanmaktadır. Sanayi sektörü üretim süreci içerisinde gereksinim duyduğu teknik bilgi ve araştırmaları beli bir ücret karşılığında üniversitelere yaptırır. Benze biçimde devlet de kalkınma poletikaları çerçevesinde gereksinim duyulan araştırma, geliştirme faaliyetleri için üniversiteler kaynak aktarır. Ülkemizde ise sanayi sektörü gelişmediğinde üniversitelerin böyle bir kaynaktan yararlanması söz konusu değildir. Devletin ise durumu malum. Bu durumda üniversiteler araştırma faaliyetlerini finanse etmek için kendi özkaynaklarına başvurmak zorundadırlar. Ancak krlı bir iş olmayan araştırma faaliyetlerine kaynak aktarmalarını bekleyemeyiz. Bu üniversitelerin bilimsel araştırmalar için gerekli ne bir kütüphaneleri ne de labavatuvar, araç gereç gib gerekli alt yapı doanamları vardır. Bu durumda bu kurumlar üniversitelerin temel iki fonksiyonundan birincisini yerine getirememektedirler. Üniversitelerle yüksek okulları bir birinden ayıranen önemli kıstas şudur:

Üniversitelerin hem araştırma hem de bilgi akatarma işlevini yüklenmelerine karşı yüksek okullar sadece bilgi aktarımı ile uğraşırlar. Bu tanıma göre bu üniversiteleri yüksek okul olarak adlandırmak daha doğru olacaktır. DAÜ bu katagorinin dışında tutulabilir. Gerek kar amacı gütmeyen bir vakıf üniversitesi olması buna yarı devlet üniversitesi de denebilir - gerekse 18 yılı aşkın üniversite deneyimi DAÜ'ye araştırma altyapısı alanında diğer üniversitelere kıyasla açık bir üstünlük kazandırmıştır. Örneğin DAÜ'de güncel

bilimsel yayınların izlenebildiği bir kütüphane vardır, ve labavatuvar cihaz alımları için de bütçeden her yıl belli bir miktar ayrılmaktadır. Ancak buradan DAÜ'nün araştırma alanında çok ileride olduğu anlamı çıkarılmamalıdır. Bir ülkenin genel düzeyi ne ise onun özel bir kurumu o düzeyin pek fazla üzerinde olamaz kuralı DAÜ için de geçerlidir. Bu üniversitede labaratuvar cihaz alımları için ayrılan para büyüme politikası sonucu bina inşaatları için ayrılan paranın yanında devede kulak kalmaktadır. Büyüme poletikasının terkedilip, yeni bina inşaatlarına giden paraların laboratuvar cihaz alımları ve eğitim alana aktarılması durumunda gerek araştırma gerekse eğitim düzeyinde büyük ilerlemeler sağlanabilir.

Bilimsel araştırmadan eğitim düzeyi konusuna geçerek şunu görürüz: Türkiye üniversiteleri ile karşılaştırıldığında Kıbrıs üniversiteleri genel durumu ooldukça düşük puanlarla öğrenci almaktadırlar. Türkiye'deki bazı üniversitelerde bu konuda yapılan araştırmalar göstermiştir ki üniversite giriş puanları ile üniversite verebilen eğitim düzeyi arasında çok önemli bir ilişki vardır. Bu bakımdan Kıbrıs'taki üniversiteler aynı eğitim düzeyin tutturabilmek açısından Türkiye üniversitelerine göre bir dezavantaja sahiptir. Kıbrıs Üniversitesinin TC'li öğrenciler tarafından tercih edilmemesinin nedenleri arasında eğitimin paralı olması, yabancı öğrencilerin yurt dışında eğitim görmek zorunda kalması ve buradaki üniversitelerin Türkiye'de parlak bir imaja sahip olmaması sayılabilir. Ancak nedenleri ne olursa olsun bu olumsuz etkileri minimuma indirmek için süratle politikalar üretilmesi gerekmektedir.

KSG: Ülkemizde hızla "Üniversiteler Ülkesi" olmasını nasıl karşılıyorsunuz?

İ.S.: Öncelikle bu tanıma katılmadığımı belirtiyim. Daha önce de söylediğim gibi bu kuruluşların çoğu üniversite tanımına girmezler. DAÜ dışında hiç birinin ne doğru dürüst bir kütüphanesi ne de laboratuvarı vardır. Bu kuruluşlar varlıklarını Türkiye'de bir milyona yakın üniversite kapıları önünde yığılmalarına borçludurlar. Ancak bu durum pek uzun sürmeyecektir. Bilindiği gibi şu anda Türkiye'de devlet üniversiteleri yanında sadece vakıf üniversiteleri kurulabilmektedir. Özel üniversitelerin kurulmasına şu anda yasalar olarak vermemektedir. Ancak bu durum fazla uzun süremez. Özel üniversitelerin açılabilmesi için sermaye kesiminden büyük baskılar gündeme gelmektedir ve çok yakın bir gelecekte de özel üniversitelerin Türkiye'de açılması mümkündür. Böyle bir durumdan KKTC üniversiteleri kötü yönde etkilenecektir. Türkiyede'ki özel üniversitelere rekabet etmenin tek yolu kaliteli eğitim ile isim yapmaktan geçer. Bu nedenle KKTC üniversiteleri kaynaklarının büyük bir kısmını yutan büyüme poletikalarını hemen durdurup tüm okullarını eğitim kalitesini yükseltmek yönünde kullanmalıdırlar. Aksi taktirde bu sektörde bir Asil Nadir örneği yaşanabilir.

KSG: Ülkemizdeki sendikaların ekonomik, demokratik mücadelesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

İ.S.: Ülkemizde genelde tek başına hareket eden, birbirinden bağımsız sendikalardan oluşan dağınık bir yapı göze çarpmaktadır. Kuzey Kıbrıs'taki sendikal hareketin bu dağınık yapısı tüm çalışanların

yaşamsal çıkarlarını ilgilendiren temel konularda etkin bir mücadele verilmesini engellemektedir. Özelleştirme çalışmalarının hız kazandığı ve kazanılmış hakların budanması için poletikaların üretildiği bir dönemde bu sürece dur demek tüm sendikaların merkezi bir çatı, örneğin bir konfederasyon altında örgütlenmeleri ile mümkündür. Böyle kendi aralarında birer federasyon kurmaları ile başlanabilir.

KSG: İş konularınız ve ekonomik kazanımlarınızla ilgili bilgi verir misiniz?

İ.S.: Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde 370 civarında öğretim elemanından sadece 23'ü kadroludur. Bunlar da Yüksek Teknoloji Enstitüsü'nden gelmişlerdir. Geriye kalan tüm öğretim elemanları hiçbir iş güvencesi olmayan bir veya birkaç yıllık sözleşmelerle çalışmaktadırlar. Üniversitede eğitim böyle kısa süreli sözleşme sahibi geçici öğretim elemanları ile yürütülmeye çalışılmaktadır. Doğal olarak bu durum üniversitenin eğitim düzeyinin gelişmesini engellemektedir.

Bilimsel araştırma yapılabilmesinin ön koşulu huzurla, güvenceli bir ortamdır. Bunun bilincine varmış tüm batı üniversiteleri "tenure" sistemiyle iş güvencesine kavuşturulmuş sürekli personel istihdam etmektedir. Hatta en fazla özel üniversiteye sahip Amerika'da dahi öğretim üyelerinin %75'i iş güvencesine sahiptir. Sözleşmeli olarak çalışan bir öğretim üyesi yöneticilerin olası yanlış uygulamasına karşı ses çıkaramaz, doğru bildiği şeyleri savunamaz. Sözleşmeli personel statüsü öğretim üyesini "evet efendimci" bir insan olmaya iter. Sürekli personel statüsü oluşturmadıkça üniversiteinni iç dinamiklerinin harekete geçirilerek doğru bilimsel poletikaların hayata geçirilmesi çok sordur.

KSG: Özer, demokratik üniversite için neler yapılmalı?

İ.S.: Özerk ve demokratik bir üniversite özel üniversitler için söz konusu olmayacağı için konuya gerçekte bir devlet üniversitesi niteliğinde olan DAÜ açısından yaklaşmak istiyorum. DAÜ'nün kuruluş süreci maalesef 12 Eylül YÖK düzeninin Türkiye üniversiteleri üzerine kayıtsız şartsız egemen olduğu döneme rastalmıştı. O günlerin Doğramacı - YÖK rüzgarlarının etkisinde DAÜ kuruluş yasası ortaya çıktı. Bu yasa özerk olmadığı gibi demokratik de olmayan bir yönetim yapısı öngörmektedir. Yasaya göre akademik yöneticilerin hepsi bir biçimde ya Vakıf Yöneticiler Kurulu ya da rektör tarafından atanmaktadırlar. Atanmış yöneticiler bölüm kurulları dışında genelde tüm kurullarda çoğunluğu oluşturmaktadırlar. Daha önce bir üniversite geleneğinin bulunmadığı ülkemizde, üniversitenin ilk kuruluş yıllarında böyle bir yönetim yapısı hoş görülebilir. Ancak kuruluşlardan bu yana 10 yılı aşkın bir zaman geçmiş ve o yıllarda birkaç bin olan öğrenci sayısı 10 bine çıkaran DAÜ'ye kuruluş günlerinde öngörülen yasa bugün sıkıntı yaratmaktadır. Nasıl bir üniversite, nasıl bir yasa tartışmasına daha fazla gecikmeden başlanmalıdır. Bu yasa çalışması sırasında üniversite içindeki ve dışındaki ilgili kesimlerin katılımlarının reddetmeye ve model olarak benimsediğimizi iddia ettiğimiz çağdaş batı üniversitelerini de referans almaya özen göstermek gerekmektedir.

GERÇEK

SELİM KURTULUŞ

“YAKINLAŞMA”
VE FAŞİST TERÖR

Bir yakınlaşma rüzgarı aldı başını gidiyor.Ledra-Palas geçiş noktasında bir “rahatlama” göze çarpıyor.Burak Kut-Sakis Ruvas konseri ve buna benzer ortak etkinlikler 23 yıllık kopukluğun ortadan kaldırılması için önemli fırsatlardır.Her ne kadar da çıkarları gereği emperyalistlerin organize edip başı çektiği bilinse bile demokratik halk güçlerinin bu ortamdan yararlanması gerekir.”Bu emperyalistlerin planıdır” deyip seyretmek ne kadar yanlışsa, “ortam düzeldi, barış geliyor” demek de o kadar hayalciliktir.

Kuzeyin ve Güneyin yönetici sınıfları faşist güçlerini devreye sokup, “savaş tamamları” ve “kara bulutlar” edebiyatı ile güvensizliği daha da pekiştirmek gayretindedirler.Günlerce önceden konserin yapılmasına karşı tavrı alan faşist gruplar, hakim medya, kukla örgütler “terör olacak” diyerek terör estirmeye kalktılar.Kuzeyde Burak Kut’un otobüsünün önünün kesilip taşlanması, Güneyde faşist örgütlerin devlet desteği ile Sakis Ruvas’ı hain ilan etmeleri düşündürücüdür.

Şovenizm ve faşist terörden bıkan Kıbrıs Halkı, artık kardeşlik ve barış istemektedir.Ama iki tarafın faşistleri “siz bir arada yaşayamazsınız” demektedirler.İşte bir birine “düşman” görünen faşist mantık.Amaç aynı.İlki toplumu da birbirine düşman etmek.Araç aynı.Faşist terör.

TC, Yunan, Rum, Kıbrıslı Türk Burjuvalarının TC’de biraraya gelip, olası bir çözümde kendilerine ayrılacak payları tartışmaları faşistleri hiç rahatsız etmiyor.Burjuvalar buluşsun, görüşsün, ama halk görüşmesin.İşte faşist mantık. Nitekim faşistlerden bu buluşmaya tek kelime ses olmamıştır.

Önümüzdeki kısa dönemde de benzer temasların olması kuvvetle muhtemeldir.1 Milyon nüfuslu ada halkının, yaklaşık bin kişilik (kuzeyde ve güneyde) terör şebekesine teslim olması beklenmemeli.Kuzeyde ve Güneyde tüm halk güçleri(partiler, sendikalar, dernekler) potansiyel bir ortak güçle hem kendi taraflarındaki faşist teröre, hem de ortak etkinliklerde ortaya çıkabilecek teröre karşı tavrı koymalıdır.İşte faşist terörün panzehiri budur.Halk güçlerinin birliği ve karşı duruşu.Maalesef gerek kuzeyde gerekse Güneyde bu hayati konuda tüm halk güçleri bir avuç faşist çapulcuya gereken dersi şu ana kadar verememiştir.Bunda birçok örgütün, faşist terörün arkasındaki gücü kavrayamamalarının etkileri de vardır.

Bizler faşist terörün ülkemiz için yarattığı tehlikenin hep altını çizdik, çizeceğiz.Bizlere “faşistlerin de örgütlenme hakkı var” diyenlerin akılları başlarına geldi umarız.

Özellikle altı çizilmesi gereken önemli bir nokta daha var.O da Rum faşistlerin savaş tamamlarıyla uluduğu tüm faşist gösterilerde, PKK’nın Rum faşistlerle kolkola hareket etmesidir.PKK bu tavrıyla Rum sovenizmine çanak tutmakta ve Kıbrıstaki halk mücadelesinin önünü tıkamaktadır.Nitekim konser gecesi Rum faşistlerin “alternatif” etkinlik diye düzenlediği soven, ırkçı gösteriye PKK da katılarak destek vermiştir.”Amacıma giden her yol mübahtır” mantığını güden PKK’nın bu yaklaşımları kabul edilemez.PKK, faşist terörden ve ırkçı siyasetin yansımalarından zarar gören Kürt Halkı’nın çektiklerini unutmamalı.Yoksa ülkemizde PKK’nın ırkçı, soven, Kürt Milliyetçisi bir teşkilat olduğu inancı iyice zemin bulacaktır.Bu da ne Kıbrıs Halkı’nın mücadelesine ne de Kürt Halkı’nın mücadelesine yarar getirmez.

18 Mayıs 1997
EMEĞ GAZETESİ‘İbrahim’i Öldürenler
Hâlâ İş Başında’

ANKARA-Gözetilme alındıktan sonra işkenceyle katledilen, TKP-ML lideri İbrahim Kaypakkaya’nın babası Ali Kaypakkaya, geçmişte aralarında oğlunun da bulunduğu pek çok gencin yargısız infaza kurban gittiğini belirterek, yargısız infazların daha sonra arttığını ve bugün de devam ettiğini söyledi. Emek gazetesinin sorularını yanıtlayan Ali Kaypakkaya, oğlunun İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi’ni bitirmesine az bir süre kala öldürüldüğüne dikkat çekerek, “Sadece kendisini düşünseydi, ‘bir yerlere gelmenin’ çok yakınındaydı. Ama o halkın çıkarlarına inanmıştı.” dedi.

Emek; 1970’li yılların başında birçok genç, 12 Mart yönetimi tarafından katledildi. İbrahim Kaypakkaya ise, Diyarbakır’da, işkencede katledildi. Neler söyleyeceksiniz?

Ali Kaypakkaya: İlk zamanlar bu şekilde ölüme gidenler çoğunlukta değildi. Sonra olaylar devam ettikçe birçok genç ölüme gönderildi. İbrahim de bu gençlerin arasındaydı. Yargıya gönderilenler de dahil olmak üzere bu gençlerin tümü yargısız infaz edildi. Bugün hâlâ yargısız infazlar devam ediyor. Manisa’daki öğrenciler, genççik çocuklar. Bakıyorsun bilmem kaç yıl hapis yiyorlar.

Sonra Sivas olayları, 37 insan çayır çayır yakılarak öldürülüyor. Olay 6-7 saat devam ediyor. Asker orada, polis orada duruyor, müdahale etmiyor. Bugün onlarca insanı doğrudan öldürenler, yüzlerce cinayeti azmettirenler, Oral Çelik’ler ve işkencecilere ise işlemeyen bir yarıya nasıl güvensin.

İbrahim’in cenazesini Diyarbakır’dan aldığım gün çok büyük bir acı, öfke içindeydim. Yalnız ve çaresiz hissediyordum kendimi. Ama bugün onları gördükçe İbrahim’in katledilişinin üzerimde yarattığı ağır baskı da eksik gibi kalmadı. Ne yazık ki, bu tür ölümler “normalleşti” artık.

-Sizce denizlerin, İbrahimlerin ve diğerlerinin suçu mar mıydı?

Kaypakkaya: Denizleri yargılayan Baki Tuğ’a bir programda sordular; sıkıştırılınca Tuğ da “Biraz saygılı olsalardı idam olmazlardı” dedi. Demek ki suçlu değillermiş. Sadece Tuğ gibilerinin karşısında bükülmedikleri için idam verilmiş. Ne Deniz’ler suçuydu, ne İbrahim de de diğerleri.

-Peki bu gençler, neyin mücadelesini veriyorlardı?

Kaypakkaya: Ben ilkokul mezunuyum, oğlum ise İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi’ni bitirmek üzereydi. Sadece kendisini düşünseydi, “bir yerlere gelmenin” çok yakınındaydı. Ama o halkın çıkarlarına inanmıştı. Onunla tartışma gücüm yoktu. Söylediği her söz de beni yenilgiye uğratiyordu, kendi haklılığını ortaya koyuyordu. “Bizi buraya tesadüfler getirdi. Buraya tesadüflerin getirmediği binlerce insan var. Bizim kurtulmamız, toplumun kurtulması demek değil” diyordu. Düşünüyorum da “haklıydı” diyorum. Haklılığını böylece kanıtıyor, susturabiliyordu beni. İnandığı yoldan da gitti.

-İbrahim Kayoakkaya’nın nasıl bir kişiliği, yapısı vardı?

Kaypakkaya: İbrahim çocukluğundan beri çalışkan, saygılı bir çocuktu. Bana karşı çok saygılıydı; komşularına karşı saygılıydı.

Köyün danalarını güden bir Hasan Dayı vardı. İbrahim köye geldiğinde, halkın toplandığı yere giderse ilk önce Hasan Dayı’nın elini öperdi. “Hasan Dayı yalan söylemeyi bilmiyor, birinin malını çalmayı, birini kandırmayı da bilmiyor. Köyün danasını güdüyor, emeğinin karşılığını alıyor” derdi.

Köye geldiğinde tırpan zamanıysa eline tırpanı alır, herg zamanıysa sabanı alır tarla süsrdi. Evin işine, gücü neye yetiyorsa ona koşardı. Benimle tartıştığı zaman, ben sinirlenmişsem susardı. Konuşmazı bir süre. Sonra yumuşak bir giriş yapar, yine aynı konuya gelirdi. Bu tutumu, benim üzerimde de etkili oldu.

Ondan sonra da çocukların yetişti; ama o farklıydı... Kızdığım zaman susması korktuğundan değildi, beni kırmamak için susuyordu. Sonra da yoluna devam ediyordu.

-İbrahim Kaypakkaya öldürüldüğü dönem, “intihar etti” dediler. Sizin aklınızdan hiç, “intihar etmiş olabilir” düşüncesi geçti mi?

Kaypakkaya: Bunu düşünmek bile istemiyorum. Niye istemiyorum biliyormusun? Bana öldürülmesinden 9*10 gün önceden mektubu geldi. “İstanbul’daki bir olaydan savunmamı istiyorlar. Aradan zaman geçtiği için olayı hatırlayamıyorum. İstanbul’a git, ya Salman Kaya’yı bul ya da Avukat İbrahim Türk’ü. Gerekli evrakları al ki, savunmamı bilinçli yapayım. Görüşmememiz için hiçbir neden kalmadı” diye mektup gönderdi. Yıllardır sıkılıyorrum. İstanbul’a gittim, İbrahim Türk’ten, yayınlanan o bildiriye aldım ve Diyarbakır’a gittim. Diyarbakır’a vardığımda Bizamiye’de “görüşemezsin” dediler. “Neden”? diye sordum, “Oğlun ağır suçlu da ondan” dediler. Epeyce uğraştıktan sonra, bir yarbay vardı, onunla görüştüler. Yarbay ile birlikte Sıkıyönetim Komutanlığı’na gittik. Bir süre bekledim. Sonra bir tuğgeneral beni epeyce süzdükten sonra.

“Babası mısın” diye sordu. “Babasıyım” dedim. “Doğrudan doğruya söylemek olmaz ama ben söyleyeyim. İbrahim öldü dedi. Orada bağırıp çağırdım, “Öldürdünüz diye. O üzerime yürüdü, tehdit etti. Ben tehdidini önemsemedim. Nihayet baktı ki ikna edemiyor. “Al arabaya götür alsın cenazesini” dedi... Cenazeyi Çorum’a götürdüm.

Cenazeyi Çorum’da yeniden açtık. Vücudu tamamen çürütülmüştü. Bu nasıl intihar? Bir de cenazeyle birlikte bir çanta verilmişti, hâlâ saklıyorum. O çantanın içinde İbrahim’in savunma taslakları bulunuyordu. Savunmasına hazırlanmış... İbrahim niye intihar etsin ki...

Sonra Siverek’ten Fatma Erez adında bir öğretmen geldi. “İbrahim’le

hücrelerimiz yanyanaysı” dedi. “Bie gece gelip İbrahim’i hücrelerinden alıp götürdüler” dedi. “Seslerini duydum; birisinin ‘Seni ellerimle öldüreceğin’ dediğini. İbrahim ise; ‘Ben bunu zaten hesaba katarak yola çıktım’ dedi. Sonra sabaha karşı bir askerin sesi geldi. “İntihar etmiş de getirip hücrelerine attılar” dedi. Bunların hepsini duydum” dedi.

İbrahim işkencede katledildi. Bunun tersini düşündürecek hiçbir neden yok. İbrahim’in bana yazdığı son mektup ortada; çantadan çıkan savunmaya yönelik çalışmaları ortada; Fatma öğretmenin söyledikleri belli; ve vücudundaki darp ve işkenceleri biliniyor. İbrahim’in intihar etmiş olabileceği niçin düşünülün ki... İbrahim öldürüldü.

Birgün beni personele çağırdılar. Gittim. Süleyman Yolcu diye bir personel müdürü var. Bir kâğıt gösterdi; üst tarafı kapatılmış; altında bir imza yeri var. “Orayı imzala” dedi. “Okumadan imzalamam” dedim. Bunun üzerine İbrahim Aksu ile iki tane albay girdi içeri. Bana baskı uygulayıp kâğıdı imzalatıldılar. Sonra kâğıdı açtılar ve okumamı istediler. Okudum. “Oğlum, öldürüleceği korkusuyla kendiliğinden intihar etmiştir. Oğlumu öldürdü diye kimse hakkında dava açmayacağım, İntihar ettiğine ben de inanıyorum.” Kâğıtta bunlar yazılıydı. Şimdi bütün bu olaylar ortadayken, intihar ettiği nasıl düşünülebilir... İbrahim yargısız infaz edildi. Ve yargısız infazlar devam ediyor. İşte Metin Göktepe, ve diğerleri....

KIBRISTA
SOSYALİST
gerçekİŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
GAZETESİDİR

OKU - OKUT

ELEŞTİR

KATKI YAP

CONFLICT RESOLUTION'ÇULAR NEYE HİZMET EDİYOR?

H. Karlıdağ

Kıbrıs gazetesinin 26 Mayıs 1997 tarihli sayısında Ülkü Alemdar imzasıyla yayımlanan bir yazıda, Amerikalıların girişimi ve finansmanıyla başlatılan "conflict resolution" (uyuşmazlıkların çözümü) çalışmalarının 6 yılı aşkın bir süredir devam ettiği belirtilerek şunlar yazılmaktadır:

"Geçen altı yıl zarfında Türk tarafından sürekli katılımcıların sayısı 300'ü aşarken, ara bölgede veya üçüncü ülkelerde biraraya gelen Kıbrıslı Türk ve Rumların sayısı bin 600'e ulaştı... Uyuşmazlıkların çözümü gruplarına bir süre devam ederek daha sonra vazgeçenler, bu temasları "sağırklar diyalogu" olarak değerlendirirken, devamlı katılımcılar bu sürecin bir "sağırklar diyalogu" olmadığını, sadece yavaş ilerlediğini savunuyor."

Kıbrıslı Türk ilericiler, baştan beri bu "conflict resolution" gruplarının buluşmalarını eleştirerek, tartışmalarda emperyalizmin etkilerine hiç değinilmemesine dikkat çekmişlerdir. Nitekim yukarıda sözü edilen yazıda da, "uyuşmazlıkların çözümü yaklaşımı içerisinde çözümü en zor olanlar" sınıfına sokulan Kıbrıs sorunu, "kimlik grupları arasındaki çatışma" olarak tanımlanmakta ve İngiliz-Amerikan emperyalizminin yıllardır Kıbrıs üzerindeki stratejik ve askeri çıkarlarına hizmet eden ayrılıkçı planlarından hiç söz edilmemektedir. Yazıda da belirtildiği gibi, "Sonuçta en önemli pürüzler Kıbrıs sorununda ortaya çıkıyor ve bu konuda önemli bir ilerleme sağlanamıyor... Yıllardır konuşup tartıştığımız, kendimizi ifade ettiğimize inandığımız insanların, Kıbrıs sorununun bir yönü tartışılırken ortaya koyduğu tavırlara şahit olduğumuzda, aslında bir arpa boyu bile yol katedemediğimiz hissine kapılıyorum. Uzun zamandır devam eden bu görüşmelerde iki ileri bir geri mi gittik, bir ileri, iki geri mi gittik? İnsan kendine bu soruyu soruyor."

Kafası karışık olanlar için daha çok soru sorulabilir. Ama yanıt alınamayacaktır. Çünkü başlangıçta sorunun özünde, Kıbrıs halkını oluşturan Rumlar ve Türkler ile adanın bağımsızlık, toprak bütünlüğü ve egemenliğine saygı duymayan emperyalizm arasında olduğu kabul edilmemektedir. Kıbrıs sorununun dış yönünün çözümü için, Rum ve Türk çalışan sınıflarının, ortak bir cephede buluşarak, anti-emperyalist bir kavgaya vermeleri gerektiği göz ardı edilmektedir.

İlerici ve demokrat kesimin üzerinde durduğu ve kuşkuyla karşıladığı diğer noktalar ise, toplantılara her isteyen kişinin alınmaması, sadece ABD'ye sempati ile bakan "seçkin ve seçme kişi"ler üzerinde durulması, bu kişilerin "geleceğin yöneticileri" olarak bu gruplarda eğitilmesi ve dış ülkelerde ağırlandırmaları ve tartışılan konuların dışarıya sızdırılmaması konusundaki gizlilik kararıdır. Nitekim gazete muhabiri sayfanın büyük bir kısmını dolduran yazısı boyunca, katılımcılardan herhangi birinin adını vermemeye özen göstermiştir. Türk tarafının adadaki Rum-Türk nüfus oranının %82:18 olmasına rağmen, %50:50 şeklindeki sayısal bir eşitlik peşinde koşması, örgütleyiciler tarafından bu toplantılara da yansıtılmış olup, "yaklaşık altı yıldır sürdürülen görüşmelerde, grup çalışmalarının, eşit düzeyde katılım ve karşılıklılık prensipleri

esas alınarak yürütüldüğü ve hiç olmazsa bu platformda iki tarafın eşitliğinin tescil edildiği belirtiliyor. Bütün gruplar, iki taraftan da eşit sayıda üyeye kuruluyor. Yurtdışı gezilere yine, iki taraftan da aynı sayıda kişi davet ediliyor. Güneyde düzenlenen ortak bir etkinlikten sonra, başka bir etkinlik kuzeyde yapılıyor."

İşin bir diğer ilginç yanı "Ara bölge yani sınır mefhumunun zaman içinde kabul edilmesi diğer bir kazanım olarak gösteriliyor." Yani emperyalizm tarafından "böl-yönet" politikası gereği 1974'ün taksim çizgisiyle birbirinden ayrılan Türkler ve Rumların, zora dayalı olarak gerçekleştirilen bu oldu-bittiyi, uluslararası hukuka ters düşen ve BM tarafından kabul edilmemesi istenen bu statükoyu ve ateş-kes hattını kabul etmeleri isteniyor.

Muhabir şuna da dikkat çekiyor: "Toplantılara Türk tarafından katılan ve 'ne şart altında olursa olsun birleşme'yi arzulayan Türklerin, bu temaslarda milli çıkarları görerek savunmaya başladığı bazı katılımcılarca vurgulanıyor." Bir başka deyişle, bağlantısız bir dış politika güdmesi gereken Kıbrıs'ın çıkarlarını savunanların, süreç içinde NATO üyesi "anavatan"larının milli çıkarlarını savunur duruma getirildikleri övünçle dile getiriliyor.

"Biz ne yaptığımızı biliyoruz" ara başlığı altında verilen bilgiler de şöyle: "Türk toplumunun eğitimli, meslek sahibi ve bilinçli bir kesiminden geldiklerini vurgulayan katılımcılar, başlangıçta bazı kesimlerin, kendilerini "potansiyel vatan haini" görebilecek kadar ileri gittiklerini belirtiyor. "Böyle düşünenler, zaman ilerledikçe yanıldıklarını anladılar" diyen katılımcılar, Türk tarafının ulusal konularda "tek bir yumruk" gibi biraraya gelebildiklerini, milli çıkarlar söz konusu olduğunda kimsenin, karşı tarafa hoş görünmek gibi bir gayeyle hareket etmediğini ve fikirlerinden ödün vermediğini belirtiyorlar."

Kendinden emin görünen "katılımcılar"ın, bir ara Rauf Denktaş ve onun yan örgütleri tarafından suçlandıkları doğrudur, ama Denktaş Bey, "aralarına ne olup bittiğinden bizi haberdar edecek adamlarımızı koyduk" demesinden sonra, bu kaygular da giderilmiş oldu. Zaten katılımcıların hepsi de resmi makamların ve Amerikalı örgütleyicilerin, Rumlarla görüşmesini onayladığı "zararsız" kişiler değil mi?

Gerçi "Türk tarafından bazı kişilerin, başlangıçta bu gruplara katılımı, sadece yurtdışına çıkmak ve bazı nimetlerden faydalanmak şeklinde değerlendirdikleri kaydediliyor"muş, ama "Zamanla Türk katılımcıların da bilinçlendiği ve iyi çıkışlar yaparak, ülke çıkarlarını korumaya başladıkları dile getiriliyor." Demek ki yapılan "beyin yıkama" operasyonları sonuçlarını vermiş.

Kıbrıs gazetesi muhabiri Ülkü Alemdar'a göre, "Türk katılımcılar, genel olarak, görüşmelerdeki en büyük zorluğun, Rum katılımcıların hükümetlerinin resmi görüşleri dışına çıkacakları ve KKTC'nin tanınmasına yol açacakları endişesiyle, her türlü yeniliğe çok ihtiyatlı yaklaşmasından kaynaklandığını söylüyorlar... Herhangi bir çözüme ulaşılsın, ya da ulaşılmassın, bu küçük toprak parçası üzerinde, aynı ya da

ayrı iki bayrak altında yaşayacak insanlar arasında gerginliğin azaltılması esas olmalıdır" görüşünü taşıyan pek çok katılımcı, temaların devamında fayda görüyor."

Görüldüğü gibi, Türk katılımcılar özgür bireyler olarak değil de, resmi Kıbrıs Türk görüşünün temsilcileri olarak davranmakta ve Kıbrıs'ın birliğini değil de, emperyalizmin öngördüğü konfederal yapıya yakın bir hedefi gözetmektedirler. Kıbrıs gazetesinin de yazıya koyduğu başlıkta belirtildiği gibi, "Kıbrıs Türk ve Rum toplumlarını yakınlaştırmak amacıyla

Amerikalılar altı yıldır hem çaba, hem para harcıyor", ama ne yazık ki Amerikancı seçkinlerin "conflict resolution" hareketinin fiyasko ile sonuçlandığı bir gerçek.

Çıkış yolu, özgür düşünceli Kıbrıslı Rumlar ile Kıbrıslı Türklerin, istedikleri yerde ve zamanda, hiçbir kısıtlama ve izne tabi olmadan, anti-emperyalist halk cephesini oluşturmak üzere biraraya gelip temalarını geliştirmelerindedir. Kıbrıs sorununun iç yönünü çözecek olan sosyalizme giden yol da ancak böyleleri işbirlikleriyle açılacaktır.

ANKA KUŞU

A. SAVAŞ

BÜTÜN "AŞKLAR" BÖYLE BAŞLAR SAYIN AKTUNÇ

Yeniçağ gazetesinin 18 Mayıs 1997 tarihli nüshasında, Kemal Aktunç "AB'ye Bir de Bu Yönü İle Baksak" isimli makalesinde Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nden bahsederek Avrupa'nın ne kadar insan haklarına saygılı olduğunu anlatmaya çalışıyor ve devam ediyor:

"Onun için "AB'ye girmeyi savunmakla, emperyalist çıkarlara hizmet" arasında bağ kurulmasını bir türlü anlamıyorum.

Veya, İnsan Hakları Sözleşmelerine imza atan, Türkiye, İran, Pakistan ve benzeri ülkeleri Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin sanık sandalyesine oturtacak bir süreci yaşayan Avrupa Birliğini klasik "emperyalizm" söylemleriyle tanımlamayı doğru bulmuyorum.

Dahası, bu değerlerle birlikte AB'yi savunanları "burjuvazinin uşaklığını yapmakla suçlayanların, emperyalizm çağının 1950'li yıllarında yaşayan, ve "klasik emperyalizm" tanımlamalarının ötesinde hiç bir açılım getiremeyen düşünce fukaralığı içinde olduklarını düşünüyorum. (Kemal Aktunç, Yeni Çağ, 18 Mayıs 1997)

Kemal Aktunç "AB'ye girmeyi savunmakla, emperyalist çıkarlara hizmet arasında bağ kurulmasını bir türlü anlayamıyorum" diyor, ama biz onun, eski Kemal Aktunç'un bugün emperyalizmi inkar eden, emperyalist devletleri ve onların Avrupa koalisyonunu halka şirin gösterme çabasını çok iyi anlıyoruz.

Çok iyi anlıyoruz çünkü; siyasi yaşamları boyunca halkına güven duymayan, çareyi BM'de, AB'de arayanların gelebilecekleri ve gelmek zorunda oldukları "mantıklı" çizgi budur.

Bakın Kemal Aktunç, Ekim 1985'te Kıbrıs Sorunu konusunda neler diyordu:

"Kıbrıs hem emperyalizmin genel çıkarlarının ön planda tutulduğu, hem de emperyalizmin en güçlü ittifakı olan NATO içindeki çelişkilerin belirleyici olduğu, karmaşık ilişkiler ağı içinde olan bir ülke. Tüm bu karmaşık ilişki ve çelişkilerden dolayıdır ki, avuç içi kadar ada'da 5 tane uluslararası standarda uygun havaalanı yapılmıştır. Üslerde bulunanlar cabası. Onun içindir ki turistik yat limanları, dev gemilerin girebileceği şekilde geliştirilmiştir. Ve onun içindir ki Karpaz'dan Baf'a kadar ülkenin her karış toprağı her an ateş alabilecek bir barut fıçısına dönüştürülmüştür.

İşte tüm bunlar dikkate alındığında mevcut şartlar içinde, Halkların genel çıkarlarının ön planda tutulduğu bir çözümü BM'den beklemek bilimsel düşünceye, Dünya sınıflar mücadelesi pratiğine ve birikimine aykırı olacaktır. (...)

Tüm bu eleştirilerden sonra, Kıbrıs sorununun özünde yatan, **yabancı güçlere karşı halkların ortak mücadelesinin kaçınılmaz olduğunu belirtmek isterim. Hatalı bir yaklaşım olan Kıbrıs sorununun toplumlar arasında olduğu yaklaşımına kesinlikle karşı çıkarak, emperyalizme ve yeni sömürgeciliğe karşı mücadele genel meselesiyle kaynaştığı kafalarda açıklık kazanmalıdır.** Biraz daha açıklık getireyim. Emperyalizm, her türlü kışkırtıcı politikaları deneyerek toplumları birbirine karşı kırdırması ve Kıbrıs'ta hakimiyetini süreklileştirmek istemiştir. **Bugün ortaya çıkan tablo, emperyalizmin tarihsel politikalarının bir sonucudur.**

Bu nedenle emperyalizme ve mağalarına karşı mücadele Kıbrıs sorununun çözümlenmesinin de bir görevidir. (Kemal Aktunç, ÖZGÜRLÜK, Ekim 1985)

Nereden nereye sayın Aktunç... Yakında daha da "ilerilere" gideceğinizden hiç şüphemiz yok çünkü, **bütün "aşklar" böyle başlar, ha gayret!**

Halkın Birliği Gazetesi'nden

ÖZELLEŞTİRME

"Evrensel bir şirket ütopyası"nın vahşi uygulamaları:

Özelleştirme - Taşeronlaştırma

1980'li yıllardan bu yana, Ronald Reagan ile Margaret Thatcher'ın başlattığı neo-liberalizm akımının kapsamı içinde yer alan özelleştirme furyası giderek bütün kapitalist ülkelerde ve sosyalizmden vazgeçerek kapitalizme geri dönüş yapan ülkelerde yaygınlatılıyor.

Niçin "özelleştirme"?

Özelleştirmeyi büyük iddialarla ortaya atan emperyalistler, bu politikayla devletin yüksek borçlanmalardan kurtulacağını; kamu hizmetlerinin devlet kasalarını boşaltmasına son verileceğini; üretken olmayan, verimli çalışmayan kamu kuruluşlarının yerine üretken ve verimli iş alanları yaratılacağını; devletin piyasadaki etkisinin küçültülmesiyle ve sermayeye yeni alanlar açılmasıyla üretime ilişkin sorunların ortadan kalkacağını öne sürüyorlar.

Özelleştirme politikasının iflah olmaz savunucularının bu tezlerine dayanak yaptığı nedenler arasında, devletin el attığı üretim alanlarında savurganlık yapılması, oy hesaplarıyla çok fazla işçi çalıştırılarak israfa yol açılması ve politik yaklaşımlar sonucunda verimliliğin sağlanamaması başta geliyor.

Yeni sömürge ülkelerde düzen partilerinin birtakım politik hesaplarla burokraside ve KİT'lerde gereğinden fazla işçi çalıştırma, uygun özelliklere sahip olmadıkları halde kendi adamlarını işe yerleştirme v.b. yaklaşımları olduğu doğrudur. Ancak üretkenlik ve verimlilik sağlanamamasını bunlara bağlamak sistemin yapısından kaynaklanan asıl nedenlerin gizlenmesi demektir.

KİT'lerin verimli çalıştırılmadığı iddia edenler, özel şirketlerin de aynı sorunlarla yüz yüze olduklarını ve devlet desteği olmadığı takdirde bunların da ayakta kalamayacağını gizlemeye çalışıyorlar. Buradaki sorun işletmeyi kimin yönettiği değil, nasıl yöneteceğidir.

Özelleştirmeyi savunanların ağızlarına sakız ettikleri demogojilerden biri de, özelleştirmeler sayesinde KİT'ler kamburundan kurtulacak olan devletin bütçe açıklarını kapatacağı üzerindedir.

KİT'ler zarar ediyor, çünkü ürünleri ucuza satılıyor. Yani devlet KİT ürünlerini subvanse ederek zarar ediyor. Bunlar da bütçe açıklarına yol açıyor. Bu bir yanıyla doğrudur. Ancak bu da bir gerçektir ki, subvanse edilen ürünlerin en büyük alıcısı tekellerdir. Bir başka şekilde söylersek, devlet KİT'ler aracılığıyla özel sektöre kaynak aktarmaktadır. Sonra da zarar ettikleri bahane edilip özelleştirmeler devletin ekonomik kurtarıcısı ilan ediliyor.

Sorun KİT'lerin zararları ise bu zararları kapatmanın başlıca yöntemi özel sektöre satılan ürünlerin subvansyonundan vazgeçilmesi, üretkenlik ve verimliliğin sağlanması için gerekli idari ve ekonomik önlemlerin alınmasıdır.

Yeni - sömürgelerde devletin yatırım yaptığı başlıca alanlar özel sermayeye gerekli olan hammadde ve altyapıya yönelik üretim alanlarıdır.

Kendi iç dinamikleri ile gelişmediğinden yeterli sermaye gücüne sahip olmayan burjuvazi büyük sermaye

gerektiren altyapı, hammadde gibi alanlara yatırım yapamamış, bu işi devlet üstlenmiştir. Yani devletin asıl yatırım alanları özel sermayenin giremediği üretim alanlarıdır. burjuvazi nispeten geliştiği oranda bu yatırım alanlarını ele geçirerek karları cebe indirecektir. Devlet halktan aldıklarıyla yatırım yapmış, şimdi bunları özel sermayeye devretmektedir.

Devletler zarar eden KİT'leri, Bankaları, Fabrikaları satıyorlar. Ancak bunlar pek rağbet görmüyor. En fazla talibi olan KİT'ler bilindiği üzere kar eden KİT'lerdir. Demek ki, özelleştirmelerin nedeni KİT'lerin kar yada zarar etmesi olayı değildir. Aksine, sorun sermayenin ve mülkiyetin el değiştirerek yoğunlaşmasının ve dolaşımının hızlandırılması, devletin yeni yatırımlara ve tekellere kaynak yaratmasıdır.

Özelleştirme bir yanda tekelleri gruplar arasındaki rekabeti kızıştırırken, diğer yanda ise tekellerin birleşmelerini hızlandırmaktadır. Bu sayıları belirli büyük tekellerin dünya üstündeki egemenliklerinin daha da güçlenmesi demektir.

Özelleştirme emperyalist tekellerin evrenselleşmek adına denetimlerini güçlendirme operasyonudur.

Emperyalistlerin özelleştirmelerden temel amaçları, sayılı büyük emperyalist tekellerin dünya pazarlarının denetimini ellerine geçirmeleridir. Büyük bir yatırım danışmanlığı şirketinin yöneticisi olan Lincoln H. Rathnam, özelleştirmenin amacını şöyle dile getiriyor: "Özelleştirmenin itici gücü, önemli ekonomik sektörlerin evrensel ölçekte faaliyet göstermeye doğru yönelmesidir." (uluslararası özelleştirmeler: Yatırım Fonları Konferansı'ndaki tebliği, New York, 20 Şubat 1991)

Bir Amerkan Hükümet yetkilisi olan Henrietta Holsman Fore ise şunları söylüyor: "Telekomünikasyon, Finans ve Enerji gibi sanayiler bütünleşmiş bir dünya ekonomisinin gereksinimlerine göre yeniden yapılandırılmaktadır. Bu sektörlerin evrensel yapılandırılması da özelleştirme sürecine katılımlarını gerektiriyor." (Uluslararası Beşinci Özelleştirme ve Ticarileştirme Konferansı'ndaki konuşması, London 24-25 Haziran 1991)

Ülkemizde de belirli üretim kaynaklarının belirli üretim alanlarının özelleştirilmesine özel bir önem verilmesi bu politikanın bir yansıması ve devamıdır.

Özelleştirmeler: Artan emperyalist denetim

Emperyalistlerin özelleştirmeler için yeni-sömürge ülkeleri sıkıştırma emperyalist tekellerin tam denetimini sağlamayı amaçlıyor. Sermayenin evrenselleşmesi adına gündeme getirilen özelleştirmeler, ekonominin can damarı sektörlerin emperyalist tekeller arasındaki rekabetle belirli ellerde toplanmasını amaçlıyor. Nitekim, 21. yüzyıla girildiğinde telekomünikasyon alanında dünya pazarlarının birkaç emperyalist tekelin eline geçeceği öngörülmüş ve bu yolda epeyce mesafe katedilmiştir.

Emperyalistler çıkarları için politika belirlerken, telekomünikasyon, enerji gibi temel üretim alanlarında alanlarında ve astronomik karların elde edildiği sektörlerde özelleştirme ihalelerin baş müşterileri oluyorlar ve ele geçiriliyorlar.

Ele geçiriyorlar; çünkü yeni-sömürge ülkelerdeki sermayenin onlarla ihale yarışında kazanabilmesi şansı yoktur.

Ülkemizde PTT'nin T'sinin satışa çıkarılması birkaç yıldır tartışılmasına karşın, oligarşi bunun önemsiz olduğu imajını yartmaya çalışıyor. PTT'nin telefon idaresinin yabancı sermayeye peşkeş çekilmesiyle emperyalizme büyük bir kaynak aktarılacağı açıktır. Ülkemizde PTT her dönem büyük oranlarda kar eden bir kuruluş olmasına karşın, PTT'nin en karlı alanını emperyalist sermayeye satmaya hazırlanan oligarşi, bundan edilecek geliri de yine işbirlikçi tekellere akıtaracak.

Sosyal devletin sonu ve yeni kamplaşma.

Ekonomik ve sosyal gelişme için yaşamsal öneme sahip sektörlerde yatırımlar yapmak devletin temel görevleri arasındadır. "Sosyal devlet" kavramı burjuvazinin sıkça kullanma gereksinimi duyduğu bir demogojidir. Bu kavram devletin emekçi halk kitlelerinin temel birtakım gereksinimlerini karşılamaya yönelik yatırımlarını ifade eder.

Sosyalizmin yükselişi döneminde kapitalist sistem devletin sosyalleşme eğilimini körüklemeye zorunluluğu ile karşıkarşıya kalmıştır. Kapitalizmin sosyalizmden daha üstün olduğunu gösterme çabasındaki burjuvazi, ister istemez "sosyal devlet" görüşüne bürünmek zorunluluğunu duymuştu. Ancak özellikle devrimler dalgasının düşüş göstermesi ve sosyalist ülkelerde kapitalizme geri dönüşle birlikte burjuvazi "sosyal devlet" anlayışından uzaklaşmıştır. Devlet sosyal harcamalarda önemli kısıntılara gitmiş, yatırımlardan geri çekilmeye ve denetimi daha çok özel sermayeye terketmeye başlamıştır.

Emperyalizm krizinden kurtulma şansına sahip değildir. Krizler kimi zaman çok büyük patlamalarla, kimi zaman daha az yıpratıcı için de, ama giderek sıklaşan peryotlarla kendini gösterir. 1980'li yıllarda yine bu krizleri depreşen emperyalistler, dünya pazarındaki egemenliklerini pekiştirme yarışında yeni ittifaklara yöneldiler. ABD ile İngiltere'nin yakınlığı, Avrupalı emperyalistlerin Almanya ve Fransa önderliğindeki yakınlaşmaları, diğer yanda ise Japonya'nın 3. merkez olarak varlığı, emperyalist rekabetin uç noktalarını ifade etmektedir. ABD ile İngiltere'nin başbaşa vererek özelleştirme dalgasını yaratması da emperyalistler arası rekabette öne geçme çabasıdır.

Amerikan emperyalizminin İngiltere'yi yedeğine alarak başlattığı özelleştirme dalgasında öne çıkma çabası doğal olarak diğer emperyalistleri de harekete geçirmiş ve yine o yıkıcı rekabet gündeme gelmiştir.

Özelleştirme yoksul çoğunluktan alıp zengin azınlığa vermektir.

Emperyalizmin 1980 sonrasında yeni - sömürge ülkelerden transfer ettiği sermayeye ilişkin birkaç örnek sistemin neyi yarattığını özetleyecektir.

B.M. kalkınma proqramı şu çarpıcı gerçeği dile getiriyor: "Gerçek faiz oranları, yoksullar için varlıkları için olduğundan dört misli yüksektir. Kalkınan ülkeler 1980'li yıllarda dış borçları dolayısıyla efektif olarak yılda %17 faiz öderken, varlıklar yalnızca %4

ödemişlerdir." (İnsansal Kalkınma Raporu 1992, Oxford University Press, s.48)

"Kalkınan ülke" olarak gösterilen Türkiye gibi yeni-sömürge bir ülkeninde dış borçlar için %17 faiz ödediği, B.M.'nin bu raporu ile birkere daha yineleniyor.

B.M.'nin aynı raporunda ekonomik kaynaklardan yararlanma fırsatı ile ilgili de çarpıcı bir gerçek vurgulanıyor.

"Bugünkü dağılımıyla; dünyadaki ekonomik kaynaklardan yararlanma fırsatlarından yoksul ülkeler çok az pay alabilmektedir. Bundan da kötüsü, borç servisi yoluyla önemli miktarda kaynak yitirilmektedirler. 1983-1989 döneminde, borç veren varlıklar, kalkınan ülkelere açılmış uzun vadeli kredilerden net olarak 242 Milyar Doları tekrar kendilerine aktarmışlardır." (Age, s.45)

Türkiye'nin 1980 yılında dış borçları 13.4 Milyar Dolar iken, 1997 yılında bu rakamın 80 Milyar Doları bulmasının nedenini B.M. İnsansal Kalkınma Raporu bile açıklamaktan kaçınmamış. Emperyalistlerin yeni-sömürgeleri nasıl soyup soğana çevirdiklerini raporlarında anlatan B.M.'nin dile getirdiğini, Uluslararası Kamu Hizmetleri'nin Singapur'daki Dünya Kadınlar Konferansı'nda yaptığı 21 Eylül 1992 tarihli konuşmasında Susan George daha başka bir şekilde açıklıyor:

"Yoksullara bir savaş açılmış bulunuyor. Borçlar, varlıkların yoksullardan daha önceleri ancak savaş yoluyla elde edebileceklerini barış içinde elde etmelerini sağlamaktadır: Mali bağımlılık, ucuza mal kapatma, ekonomik varlıkların denetimi ve büyük bir kudret. 1982'den beri, dünyanın yoksulları kredi ve yardım v.b. şeklinde aldıklarının üstüne, fazladan bir 450 milyar dolar daha varlıklı kesime ödenmiş bulunmaktadır."

Dünyayı işte böylesine bir yoğun sömürü çarkının içine hapseden emperyalistler, yoksul ülkelere aldıklarından da tatmin olmuyor. "Para parayı çeker" özdeyişinde olduğu gibi, emperyalistler bugünkünden de fazlasını alabilmek ve tam denetimi sağlayabilmek uğruna özelleştirmelere hız vermişlerdir.

Devletin işlevi değişmiyor
Özelleştirmelerle devletin işlevlerinin değiştiği ve devletin sadece "aracı" haline geldiği iddiası koca bir saptırmadır.

KIBRISTA
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM

Yayıncılık

Adres: Bekiroğlu İşhanı No.:

10 Müftü Ziyai Sokak -

Lefkoşa - Mersin 10

TÜRKİYE

Merkez Tel- Fax: 228 2293

Fax: 0 (392) 7144597

Basıldığı Yer:

ATEŞ Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi

Lefkoşa

Tel.: 228 2215